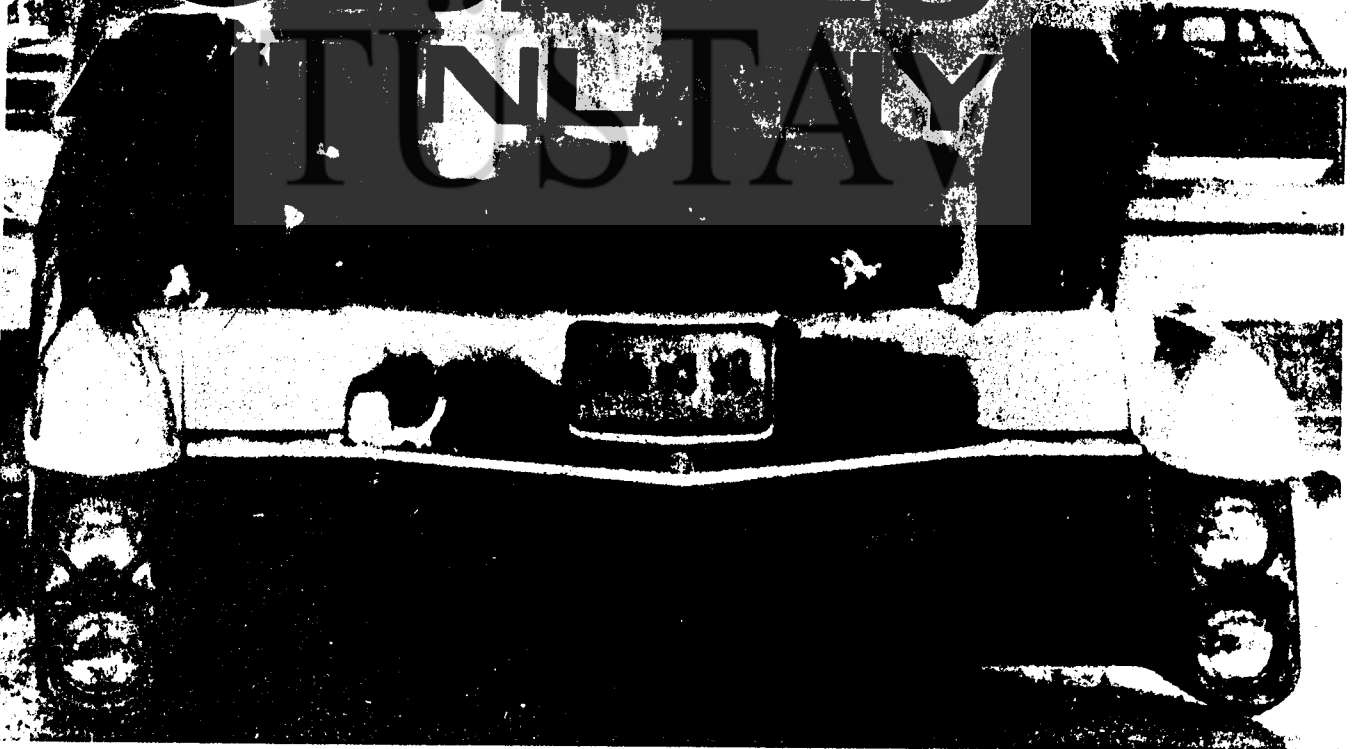

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

AYI 3 29 aralık 1975 250 KURUS

DEVİRİMCİ GENÇLİK

DEVİRİMCİ GENÇİN
ANTI-EMPERYALİST
EYLEMİ
YOĞUNLUĞU
TUNLUTAY

BİZE GELEN MEKTUPLAR

Selam dost devrimci Arkadaşlar!
Devrimci gençlik dergisinin okuyucularından biride benim. Derginin
olduğu beğendim. Günlük emekçi kitleleri için çalışan, devrimci uyanışı
kitleyi yöneltti bir düşünce işindediriz. Fakat bu düşüncelerinizi
tam olarak kitleye anlatamıyoruz. Biz emekçilerin diline
bilip deşeriz bizlere. Anlatın o zaman sözlerinizi. Bazı
kelimelerin anlamlarını bilmemekle birlikte, biraz biseyler
anlıyoruz. Ama tam özüne anlayamıyoruz. Bizim için
çalışıyorsanız. Yabancı kelimelerin anlamlarında ya yabancı
gıda bir sözlük sayfaları ayırtarak okuyun yazın. Tüm işi
arkadaşların isteklerini söylüyorum tam anlayamıyoruz dila
Örneğin Revizyonizm, Ajitasyon bunlar ne demek. Devrimci
işimiz Emekçiler için çalışmaya verilecek katkı adında
c. Ajitasyon ise propaganda mı? Yani velhasıl tam anlamı
anlamıyoruz. Dilini sadeleştirirseniz derginin çok anlamı olur
92.

Saygılarımla
Bir insanlık işçisi.

TUNCELİ OLAYLARI HAKKINDA MEKTUP

Tunceli Lesisi'nden dost Devrimci Genç -
lik Dergisi'ne selâm. Merhaba!

Bu acı ses, asırlardır kadere terk edilmiş
mazlum Tunceli çocuklarının sesidir. Bu
ses, ortacağın karanlık emellerine ve gad-
darca katliamlara "dur" diyenlerin sesi -
dir. Bu ses, sadaka değil, devrim iste -
yenlerin sesidir.

Yoldaş Devrimci Gençlik Dergisi'nin men-
supları,
MC'nin yurt çapında uyguladığı gaddar poli-
tika vilayetimizde de baş gösterdi. Söz-
de modern eğitimimiz vardır, ancak oku -
Tumuzda 20 öğretmen bulunmaktadır. Okulu-
muzun kalorifer ve su tesisatları bozuk-
tur. Tuvaletler çalışmıyor. Yetkililerin
verdiği rapora göre okul, sağlık kuralla-
rına uygun olmadığı ve bu şartlar altın-
da eğitimin durdurulmasını talep ettik -
leri halde çözüm çehetine gidilmemiştir.
Yatılı arkadaşlarımızın yemekleri zama -
nında verilmemekteydi. Bu durumu il va -
liliği ve Milli Eğitim'e bildirdik. Veli-
lerimiz, bu durumları ve öğretmen duru -
mumu Başbakan, Cumhurbaşkan ve Milli E-
ğitim Bakanı'na telgrafla bildirdiler. An-
cak bakanlık, karşılık olarak 11 öğretme -
ni daha sürgün etti.

Durumu soğukkanlılıkla izliyorduk. 11. a-
yın 12'sinde, yatılı arkadaşlarımızın ye-
mekleri verilmediği için ilk derslere -
girmemislerdir. Faşist okul müdürü, bu
durumu boykot şeklinde nitelendirerek il-
gililere duyurmuştur. Dersten çıktığımız-
da okulumuzun etrafı polis kordonu altın-
daydı. Oyuna gelmemek için tekrar ders-
lere girdik. Çileden çıkan Milli Eğitim
Müdürü, bizi tekrar dışarı çıkardı. Ve
konuşma yapacağını söyledi. Dışarı çık-
tığımızda, polisin bahçeye girdiğini gör-
dük. Faşist okul müdürü, acık acık isim
veriyordu ve polisler tutuklamaya girdi-
ler. Bu durum, arkadaşlarımız arasında
tepkilere yol açtı, ancak davayı anlaya-
mamıştık. Oyunlara gelmemek için evleri-
mize dağıldık. Ancak polis Yapı Meslek
Lisesi'nin önünde önümüzü kesti. Küfür
ve cöplü üzerimize yürüdüler. Durumu gö-

ren halk ve okullar, olaya müdahale ede-
rek tepki gösterdiler. Kız Sanat Lisesi,
Yapı Meslek Lisesi, Öğretmen Lisesi ol-
mak üzere tüm okullar durumu protesto
etmek için vilayet makamına yürüdük. Ar-
kadaşlarımızın serbest bırakılmasını ist-
edik. Oynamak istenen oyunu halk slo-
ganlarla lanetledi. Ancak, Diyarbakır' -
dan getirilen helikopterlerle halkı sind-
irmeyi denediler, orduyu faşizme sefer-
ber ettiler. Azimli ve kararlı Tunceli
halkı, dağılmadan sonuna kadar direndi
En sonunda da kendisi dağıldı. Durumu
protesto etmek amacıyla bes ilcemizde
bütün okullar boykota gitti ve halk du-
rumu protesto etti. Boykotumuz 40. günü-
nü doldurmaktadır. Haklarımızı alıncaya
dek sonuna kadar savaş!

Bütün yurtseverleri haklı davamızı des-
teklemeye çağırıyoruz.
Tunceli öğrencileri adına
İsmail

DEVİRİMCİ GENÇLİK YAYINLARI

MARKSİST YÖNTEM ÜZERİNE

2,50 TL ÇIKTI

GENEL OLARAK MÜCADELE VE ÖRGÜTLENME

2,50 TL ÇIKTI

DEMOKRASİ MÜCADELESİ VE DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ

2,50 TL ÇIKTI

EMPERYALİZM VE YENİ SÖMÜRGEÇİLİK

ÇIKIYOR

GENÇLİĞİN MÜCADELESİ VE ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

5,00 TL ÇIKTI

* ÖDEMELİ İSTEYİNİZ *

EMPERYALİZME
VE
OLIGARŞİYE
KARŞI

**DEVİRİMCİ
GENÇLİK**

15 günde bir çıkar
SİYASİ GAZETE

SAHİBİ : Melih PEKDEMİR
SORUMLU MÜDÜR : Tamer AKÇAM
ADRES : KILIRILAR SOKAK 4/10
YENİŞEHİR / ANKARA
BASKI : Daily News / web
DAĞITIM : İS-DA

ABONE KOŞULLARI :
YURT İÇİ : Yıllık 50.-TL / 6 aylık 30.-TL
YURT DIŞI : Yıllık 75.-TL / 6 aylık 45.-TL
ABONE OLMAK İÇİN FARUK YOKSEL adına PTYe
başvurarak POSTA ÇEKİ NO : 10096601 no.ya
para yatırılması yeterlidir *****

MODERN REVİZYONİZM VE SOVYETLER BİRLİĞİNDE GERİ DÖNÜŞ SORUNLARI ÜZERİNE

"NİHAİ ZAFERİN, ANCAK DÜNYANIN BÜTÜN İLE-
Rİ ÜLKELERİ PROLETARYASI TARAFINDAN KAZA-
NILABİLECEĞİ MUHAKKAKTIR..."

FAKAT EN BAŞTA DOĞU MİLLETLERİ OLMAK ÜZE-
RE BÜTÜN EZİLEN SÖMÜRGE MİLLETLERİN ENEK-
Çİ HALKLARININ YARDIMI OLMASIZIN I L E -
R İ ÜLKELER PROLETARYASININ BAŞARIYA ULA-
ŞMAYACAĞINI GÖRÜYÖRÜZ". (LENİN)

Son yıllarda bütün dünyada ve ülkemizde en çok tartışılan konulardan bir tanesi ÇKP ve SBKP a - rasında 1960'larda başlayan polemikler ve bu du - rumun sosyalist blokun parçalanmasıyla sonuç - lanması. Dünya çapında gelişen bu olay ilk de - fa 1963 yılında ÇKP tarafından kamuoyuna açık - lanan ünlü mektupla su yüzüne çıktı. Bunu kar - şılıklı yazılan mektuplar ve suçlamalar izledi. O zamandan beri olayın gelişmesi, bugün dünya çapında varolan manzarayı ortaya çıkardı. Çin, Sovyetler'i, geri dönüşün tamamlandığı tesbiti - ne dayanarak emperyalistlikle-faşistlikle suçlar - ken, Sovyetler, Çin'e karşı uluslararası provo - kasyon çizgisi(!) "eleştirisini" yöneltiyor. İş, artık ideolojik tartışma platformundan çoktan çık - mış, politik ve askeri tavırlar seviyesine yüksel - miştir. Çin, uluslararası planda politikasını iki süper devlete karşı olma esasına oturtuyor. Ulus - lararası plandaki bu durum, uluslar planında da şiddetle yansıyor. Ülkemizde de bir süreden beri uluslararası durumun bir izdüşümü niteliğinde "sol"lar arasında, faşistlik, emperyalist açanlı - ğı, provokatörlük gibi sıfatlarla ifadesini bulan bir "kavgaya" tanık oluyoruz.

Nedir bu olay?

Bu olay karşısındaki tavrımız nedir?

1 MODERN REVİZYONİZMİN ORTAYA ÇIKIŞI

Sovyetler Birliği'nde Krusçev'in yönetiminin iş - başına gelmesinden sonra revizyonist eğilimler hızla gelişmeye başladı ve SBKP 20. Kongresi'nde bir dizi revizyonist tez kabul edildi. Bu tez - ler arasında özellikle belirtilmesi gerekenler Sov - yetler Birliği'nde sınıfız topluma geçildiği iddi - asına dayalı olarak ileri sürüldü. Bu nedenle pro - letarya diktatörlüğüne artık son verilmiş, "hal - kin devleti" kurulmuştu; işçi sınıfı öncülüğünü diktatörlükten başka yollarla sürdürecekti. Pro - letarya partisi halkın partisi haline dönüşmüştü . Barış içinde sosyalizme geçiş imkânları kuvvet - lenmekteydi. Çağdaş şartlar altında sosyalist ül - kelere ve partilere düşen merkezî görev bir ter - monükleer savaşçı önleme meselesiydi. Sosyalist sistem dünya devrimi üzerindeki başlıca etkiyi iktisadi gelişme örnekleriyle yapardı, v.b. Bu revizyonist tezlerin ileri sürüldüğü 1956 y - lından itibaren sosyalist sistem içi sürüşmeler başladı. Ayrılıklar esas olarak 1963 yılına kadar "açığa vurulmadı", ama tartışmalar ve anlaşmaz - lıklar sürüp gitti. Anlaşmazlık ve tartışma konu - ları arasında Tito revizyonizmine karşı takınıla - cak tavrı, savaş ve barış sorunları ve ulusal kur - tutuluş savagıları yer almaktaydı. Tartışmaların sür - düğü sıralarda, 1957 bildirisini ve 1960 deklarasyo - nu bütün taraflarca imzaladı. Sonradan iki tar - af da diğer tarafı bu bildiriye uymamakla v.e ihanelle suçlayacaktır.

1961 yılında Sovyetler Birliği 1957'den beri SBKP revizyonizmine muhalefet eden Arnavutluk'ta diplomatik ilişkilerini kesti. AEP,muhalefetiini Yugoslav revizyonizmine karşı takınılmaz tavrı ve ÇKP'si ile Sovyetler arasındaki sürüşmeler ü - zerine kurmuştu.

1963'te karşılıklı olarak açıklanan ünlü mektup - larla tartışmalar dünya önünde açığa çıktı. İki taraf da birbirini komünist ülkelerin birliğini par -

çalamak ve "aramızdaki ayrılıkları" düşman ü - nünde açığa vurmakla suçladı.

Bu sosyalist blokun parçalanmasının ilk dönemci oldu(!).

Bu şekilde doğan ve gelişen bu olayın günümüz - de kazandığı biçim ise kısaca şöyle özetlenebi - lir: Bütün dünya "solu" içinde ayrı partilerde top - lanmaya varan bir kutuplaşma olmuştur. ÇKP bu - gün Sovyetler Birliği'nde geriye dönüşün tamam - landığı ve Sovyetler'in bütün dünya gericiliğinin baş temsilcisi haline geldiğini ileri sürüyor ve fa - şistlikle suçluyor. Yer yer Çin görüşlerini benim - seyencerce Rusya'ya karşı ABD ile bile birlik ola - bilizlikle denebiliyor (esas olarak, baş gerici ve Na - zi Almanyası benzetmeleri bu görüşü içeriyor) . SBKP'nin ideolojik ve politik planda söyledikleri ve yaptıkları ortada!

Bu konudaki bugünkü tavrımızı açıklamaya geç - meden önce bir konuya daha değinmek istiyoruz:

Sosyalist blokun parçalanması konusunda odak no - tası olarak Sovyet revizyonizmini aldık. Bu ka - darı yeterli bir açıklama sayılmamalıdır. Herşey çok iyi bir şekilde giderken, bugün bir revizyo - nizm peydahlandığını ve herşeyi bozduğunu dü - şünmek ve ondan sonra olan herşeyi bununla açık - lamak yeterli-bilimsel bir açıklama olmaz. Bu nedenle konuyu daha geniş bir perspektiften ele almak geçiş döneminin özgül sorunlarıyla birlik - te incelemek bu konuda daha geniş bir bakış açı - sı ve doğru bir yaklaşıma getirebilecektir. Bu ko - nuya burada yeri geldikçe değinmekle yetinece - ğiz.

Önce bu sorun karşısındaki tavrımızı ve yerimizi ortaya koymaya çalışacağız. Sonra da bu konuyla ilgili sorunlardan bazıları hakkındaki düşünceler - rimizi açıklamaya gayret edeceğiz.

2 "TARAFSIZ" YA DA "ARADA" DEĞİLİZ

Uluslararası "sosyalist hareketin" bugün içinde bu - lunduğu durum karşısında alınacak tavrı önem ta - şıyor. "Bu konu bizim meselemiz değildir, bizim meselemiz başkadır." düşüncesinin devrimci bir tavrı olmadığı tartışmasız olarak ortadadır. Dev - rimci hareket herşeyden önce uluslararası bir ha - rekettir. Hale emperyalizmin dünya çapında çö - küşe doğru hızla ilerlediği bugün, sosyalist hare - ketin uluslararası plandaki sorunları bir kez daha önem kazanıyor. Buna ilâveten uluslararası sosya - list hareket ulusal plandaki hareketlere de şiddet - le yansımaktadır ve bu durum bugün artık burjuva basından bile rahatlıkla izlenebilir durumdadır. Bu nedenlerle sorun karşısındaki kayıtsız tavrı bi - zi ancak devekuşunun durumuna sokar. Tavrı ne olmalıdır? "Komplar'dan birini doğru,bi - rini yanlış olarak görmek, bugünün koşullarında doğrunun yanında yanlış karşı tavrı olmayı gerektirir. Ancak böyle bir yanlışlık bir ön şartı gerektirir. Ki, o da bir tarafı doğru olarak görmektir. Aksi halde, yanlardan ikisini de doğru görmeyen bir görüş zorunlu olarak üçüncü bir kampı ifade eder. Bu üçüncü taraf için "tarafsızlık" ya da "ara akım" gibi sıfatlar subjektif ve izafi bir değer taşırlar.

İşte biz iki taraftan birini tamamen doğru bulan an - lışın sonucu olan "tarafsızlık" içinde olmadığımızı - zı söylüyoruz, bunun sonucu "açıkça Çin'in bulun - duğu kampa yer almak" diye ifade edilen tavrı biz - im kanımıza göre bağışlanmaz bir yanlış karşı başka yanlışları seçmekten ibaret oluyor. Revizyo - nizme karşı tavrımız açıktır, ama ona karşı ileri sürülen bir tavrıla aramızda farklar vardır. Bunlar önemsiz sayılmayacak farklılıklardır. Uluslarara - sı sosyalist hareket içinde ÇKP tarafından belirle -

nen "çizgi"nin, bazı evrensel doğrularla beraber , içinde birçok önemli yanlış taşıdığını görüyoruz . ÇKP 1963'te sorunları çok daha doğru olarak orta - ya koymuştu. Bugün bu ilkelere ters düşmektedir . Kimse bize revizyonistlerin bağışlanmaz günahla - rını kendi oportünistliğinin mazereti olarak sunma - ya kalkmasın! Bu konudaki görüşlerimizi ileride yeri geldikçe açıklamaya çalışacağız. Ama sonuç olarak şunu söylemeliyiz: Uluslararası düzeyde doğ - ru çözümlün, bu ikilemin dışında olduğu inancında - yız.

Bu nedenlerle tavrımız, ne "arada" bir tavrıdır, ne de "tarafsızlık"tır. Geçmişteki, bu konuda - ki görüşlerimizi bugün koşullarına uygun bir tav - rı olarak değerlendiriyoruz. Ama bugün bu tav - rın yeterli olduğu inancında değiliz. Bugün rev - izyonizmle kendi aramızda somut ve net bir çizgi çekmek büyük bir ihtiyaçtır. (Tabii ki,bu kendisinden başka herkese revizyonist demek de - ğildir.) Bu çizgi hem uluslararası revizyonist çizgi karşısındaki net tavrımızla, hem de ülke - miz devriminin somutu üzerindeki tavrımızla be - lirlenmek zorundadır. "İşçi sınıfı tecrübe ka - zanamak durumundadır, böyle ki, proleter devri - mi başgösterdiği anda revizyonistlerin tavrının bugünlerle kıyas edilemeyecek kadar keskin bir ayrılık kazanacağı ortadadır." (Lenin). Aksi halde özellikle Çin politikasının uyandırdığı re - aksiyonun sağa kaymalar yaratmasının ve ülke - mizdeki revizyonist eğilimlerin güçlenmesinin işçi sınıfı bilincinin kurtulmasının önüne ge - çilemez.

Gençlik içinde sorun kendisini iki süper devle - te karşı aktif mücadele anlayışının geliştirilme - siyle somutluyor. Gençlik kendi somut hedefle - ri doğrultusunda değil de, sosyal emperyalizm mihveri etrafında birliğe çağırılıyor. Biz bu tavrın gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadele anlayışını baltalayan bir tavrı olduğu - na, gençlik hareketinin birliğine darbe indire - cek bir işleve sahip olduğunu inanıyoruz. Konu üzerinde bu derece durmamızın ve Türkiye solu ile ilintili olarak açmaya çalışmamızın amacı da bir anlamda böylesi bir anlayışın kaynakları noktasını tesbit edebilmektir. Yoksa bu soruna bir gençlik dergisinde nihai bir çözümler getirmek ve son sözü söylemek gibi bir "iddia" içinde de - ğiliz.

3 İDEOLOJİK MÜCADELE ÜLKEMİZ DEV - RİMİNİN TEMEL SORUNLARINDA YOGUNLAŞMALIDIR

Devrimci olmak için Marksizm-Leninizm'i bil - mek, evrensel tezlerini kabul etmek yetmez. Bütüleri ancak iyi bir Marksolog olabilirler . "Fakat Marksizm, teorinin önemini eylemine rehberlik edeceği için belirtir. Elimizdeki doğ - ru bir teori üzerine sadece gevezelik eder, evir - rir, çevirir, oynacak gibi oynar, pratiğe koy - mazsak, bu teori ne kadar iyi olursa olsun önem - sizdir." (Mao, Pratik Üzerine). Teori devrimci eyleme yol gösterici olmalıdır. Elimizdeki fe - nerle yolumuzu aydınlatmalıyız. Feneri önüne doğrultacağımıza, gözüne tutan kişi korden fork - sız olur. Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçek - lerini tekrar edip duran kişinin feneri gözüne tutan adandan ne farkı vardır? Marksizm-Leninizm, devrimci pratiğe nasıl yon verir? Evrensel teorik doğrular hayata nasıl uy - gunlanır? Teori ve pratik arasındaki doğru ilişki nasıl kurulmalıdır?

"Ama [evrensel-genele] ilke aynı kalırken,

ANKARA HUKUK'TA MÜCADELEMİZ HAKLARIMIZI ALANA DEK SÖRECEKTİR

1975-76 ders yılına tüm üniversite öğrencileri gibi, Hukuk Fakültesi öğrencileri de yoğun anti-demokratik uygulamaların baskısı altında girdi. Gerici üniversiteler yasasında belirginleşen bu durum, fakültelede de ufak farklılıklarla yansımaları. Hukuk Fakültesi öğrencileri, bir yıl önce değiştirilen yönetmeliğin süzde ilerici, özünde gerici hükümlerinin baskı aracı olarak kullanılabileceğini çok iyi anlamışlardır.

Yeni yönetmelikte, "ders geçme" gibi göz boyayıcı hükümler yanısıra da kasbedilen haklar çoğunlukta idi. Örneğin ders geçme notu 10 üzerinden 5 yerine, 100 üzerinden 60'a yükseltilmiş, bunun sonucu 59 alan bir öğrencinin sınıfta kalması gibi bir durum ortaya çıkıyordu. Ayrıca ders geçme, birinci sınıflara uygulanmıyor, birinci sınıfı iki yılda bitirme zorunluluğu getiriliyordu. Ara sınıflarda, İdare, Ceza ve Borçlar Hukuku derslerine baraj konulmuştu.

Gerici üniversiteler yasasının getirdiği hükümlerin sonucu, bir çok arkadaşımızın okuldan atılması durumu doğmuş, bunların yanısıra af yasası ile gelen kararlarımızın durumu da tam bir açmazda girmişti.

Tüm bu nedenleri gözününe alan Hukuk'ta öğrenciler, okul açılmadan, sorunlarını inceleyerek, geniş kitle toplantılarında mizaç toplayarak, yönetimle ilişki kurarken, okulun açılma törenini boykot ederek üzerk ve demokratik üniversite kavgamızın bir parçası olan "öğrenciye söz ve oy hakkı"ni istedikler.

Devrimci Hukuk Fakültesi öğrencilerinin çeşitli toplantı ve forumlardaki kararlılığını anlayan gerici yönetim, arkadaşlarımızı oyalamak ve gelişen mücadelenin potansiyelini yıpratmak için çeşitli oyunlara girişti. Aralık hakkının çıkacağı söylentilerini yaydı. Fakat devrimci Hukuk Fakültesi öğrencileri iki günlük "İhtar" boykotu yaparak bu oyunu boşa çıkarttı.

Bu gelişmeler karşısında, yönetim kurulu, 5'i öğrenci ve 5'i öğretim görevlilerinden oluşan bir komite kurulmasını, bu komite çalışmalarında çıkacak kararın, yönetim kuruluna öneri olarak getirilmesini önerdi.

Devrimci öğrenciler, mücadelenin bu döneminde komisyondan çok şey beklenmemesine rağmen (özellikle Aralık sınavlarının yaklaşması ve yönetimin kaypaklığı nedeniyle) bu öneriyi kabul ettiler.

- Devrimci öğrenciler kararlı tutumlarını devam ettirirlerken isteklerini şöyle yineliyorlardı:
1. Genelde üzerk ve demokratik üniversite kavgamızın bir parçası olan öğrenciye söz ve oy hakkı tanınmalıdır.
 2. Şubat hakkı tanınmalıdır.
 3. Ders geçme notu 5'e indirilmesi ve birinci sınıfı iki yılda geçme yükümlülüğü kaldırılmalıdır.
 4. Ders geçme bütün sınıflara uygulanmalı ve ara sınıflardaki baraj kaldırılmalıdır.
 5. Kitap sömürsüne son verilmesi, öğrencilerin kredi, burs ve yurt sorunları çözümlenmelidir.

Ö. ERK VE DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE İÇİN İLERİ!

GAZİ'DE DİRENİŞ DEVAM EDİYOR

Çeşitli faşist baskılara karşı direnişlerini sürdüren Gazi Eğitim öğrencileri karşısında gerici yönetim, TRT, basın ve vellelere gönderdiği mektuplarla öğrencileri derslere çağırıyordu. Bunun için okulu hergün yeniden açmaktadı. Derslere katılanların devamsızlıklarını kaldıracağı, burslarını kesmeyeceğini vaadederek arkadaşlarımızı oyuna getirmeye çalışmaktadı. Ama, Gazi Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin kararlı birliği onları hayal kırıklığına uğrattı. Bundan sonra da uğratacaktır.

Dün 6000 öğrenciyi "DÜŞMAN" ilan eden müdür, bugün "bir avuç anarşist" yaygarasına başlamış, ve "düşman"larını derslere girmeye çağırmağa başlamıştır. Kardeşler, önümüzde somut bir örnek "ODTU DİRENİŞİNİN BAŞARISI" var. Bizim birliğimiz en büyük gücümüzüzdür.

TÜM HAKLARIMIZI ALANA DEK DİRENİŞ DEVAM!
FAŞİST MÜDÜR İSTİFA!
DEMOKRATİK ENSTİTÜ KAVGAMIZDA İLERİ!

FAŞİST BASKILAR VETERİNER FAKÜLTESİ ÖĞRENCİLERİNİ YILDIRAMAYACAKTIR

Yıldırım Beyazıt Yurdu'nda üstlenen faşist komando bozuntuları, yönetimin de desteğiyle devrimci

Veteriner Fakültesi öğrencileri üzerine bir baskı ve terör kampanyası yaratmak ve bu amaçla bizleri yıldırmağa istiyorlar. Haklı isteklerimizi elde etmek için giriştiğimiz her türlü mücadeleye karşı çıkan faşist zorbalara taban kazanabilmek için demokratik hiçbir özü olmayan isteklerle "boykot" ilan etmişlerse de, akademik-demokratik hiçbir yönü olmayan bu boykot geniş öğrenci kitlesinin tepkisiyle kırılmış ve okul açılmıştır. 9 Aralık'ta yapılan ilk seçimde Yıldırım Beyazıt Yurdu'ndan gelen tüm baskılara rağmen 580 kişilik okuldun 58 oy alabilmişlerdir. Bunun üzerine seçimler iptal edilmiş ve 24 Aralık günü tekrarlanmasına karar verilmiş, fakat yönetimin anti-demokratik bir tavır sonucu seçimler ders saatlerine alınmıştır. Ders saatlerine alınan bu seçimlere katılmayı reddeden arkadaşlarımızı yönetimin desteğiyle seçimlere katılmaya zorlamışlar fakat tüm baskılara rağmen, devrimci arkadaşlarımız seçimlere katılmayarak, faşist baskıları ve yönetimi protesto etmişlerdir.

Seçimleri takip eden günlerde, bu işiyle hazmedemeyen faşistler silahlı zoruyla seçimleri boykot eden arkadaşlarımızı derslere sokmamaya çalışmış, bu arada arkadaşlarımızı yardım eden bazı öğretim görevlilerini de taşlamışlardır. Bu durumu gören yönetim kurulu okulu kapatmıştır.

HER TÜRLÜ BASKI VE TERÖR BİZİ YILDIRAMAYACAKTIR. MÜCADELEMİZİ DAHA DA GÜÇLENDİRECEKTİR.

HACETTİPE ÖĞRENCİLERİ FAŞİST SALDIRGANLARI POSKORTTO

17 Aralık 1975 günü, saat 12:00'de faşist komando bozuntuları kantine yemekte olan ilericiler-devrimci öğrencilerin üzerine saldırmışlar ve devrimcilerin şiddetli karşı koymasıyla karşılaşmışlardır. Bunun üzerine "baba yadigarı(!)" tabancalarını çeken faşistler, sağa-sola ateş etmeye başlamışlar ve bir kız arkadaşımızı bacağından yaralamışlardır.

Daha sonra, okulun diğer bölümlerinde de olaylar çıkarmaya çalışan faşistlerden bir tanesi kaçarken herhalde polislerce "devrimci zannedilerek" kurgunlanmış ve yakalanarak hastaneye yatırılmıştır. Hacettepe Üniversitesi'ndeki bu faşist bozuntularının amacı di-

ğer okullardan aldıkları yardımlarla üniversitede olay çıkartarak kamuoyuna yansıtılmak ve üniversiteyi kapattırmağaktır. Fakat karşılarında her geçen gün daha da güçlenen Hacettepe'li devrimci gençleri dağıtmağa bir engel oluşturmaktadır.

SİVEREK'TE GENÇLİK, FAŞİST ZULMU VE BASKIYI LANETLEDİ

GENÇLİĞİN ANTI-FAŞİST MÜCADELESİ ÜLKE ÇAPINDA HALK KİTLELERİYLE BİRLEŞEREK GELİYOR.

- SİVEREK'TE ORTA ÖĞRENİM GENÇLİĞİ, HALKIN DA KATILDIĞI KİTLE EYLEMLERİNDE, FAŞİST BASKI VE ZULMU LANETLEDİLER.

ABD emperyalizmi ve bir avuç sömürücü azınlığın halkımız üzerinde kurduğu azgın diktatörlük (oligarşik dikta) işçiler, köylüler, gençler ve tüm emekçi halkımız üzerinde terör, baskı, zulüm politikasını her geçen gün arttırmaktadır.

Bir grup saldırgan faşist, bu saldırılarını Siverek'te de yürütmek isteyince yurtseverler bu azgın köpeklerle gereken dersi verdiler. Ancak olayı bahane eden polis, hemen ertesi gün Siverek Lisesi'ni kuşattı. Öğrencilerin üzerlerini ve sırt aralarını arayan, öğrencilere ve bu arada da öğretmenlere hakaret etmekten geri kalmayan polis, sırtlarında devrimci yazılara ak roman ve kitap bulunduran 10 kadar öğrenciyi gözaltına aldı.

Polisin bu tutumunu kinayan 500 kadar öğrenci, derslere girmeyerek bahçede toplanarak, "kahrolsun faşizm", "halklara özgürlük" sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. Sanat okulu ve ortaokul öğrencilerinin de katılımıyla sayıları kabaran gençlere, velilerin ve halkın da destek olduğu yürüldü.

Anti-faşist sloganlarla şehir içinde yürüyüş yapan kitle, daha sonra öğrencilerin gözaltına alındığı karakolu sardı. Kayma-kamın ortaya çıkarak halk ve gençlere "sakin olmalarını", "okullara meydan verilmemesini" ifade edince, "faşist savcı Siverek'i terket!" sloganlarıyla kovuldu. Kitlenin bu kararlı tutumu üzerine gözaltına alınmış olan öğrenciler serbest bırakıldı.

Siverek'te olan olay ve yurtseverlerin kararlı ve tutarlı olarak yürüttükleri eylem, bütün anti-faşist, yurtsever grup ve kişilere şu greği bir kez daha anlatıyor: Oligarşik diktanın bütün baskı ve terörüne rağmen, faşizme karşı, ABD emperyalizmine karşı yürüttüğümüz "Bağımsızlık ve Demokrasi" mücadelesinin bayrağını yükseltmeli, kitlelerin devrimci eylemini her geçen gün daha da örgütleyerek sesimizi daha geniş kitlelere duyurmalı, kararlı mücadelemizi taviz vermeden daha ileri götürmeliyiz.

DEV-GENÇ'İN MÜCADELESİNİ DÜVRÜ KAVRAYAN ÜSİ SAYYA 9'DAN DEVAM DİPNOTLAR:

(1) Sistemleştirme olayı, özellikle diğer ideolojilerle, burjuva ideolojileriyle savaşa çok önemlidir. Hakım sınıflar, ideolojilerini kitlelere empoze ederken, dayayı açıklamağa, topumu a-çıklamağa sistem sağlar. Bu kitlelerin sonuna kadar kullanırlardır. Yönetimin kafalarındaki sınıflar, açıklanması istedikleri, öğrenmek istedikleri olaylar sistemlik bir biçimde açıklama gayesine girmeleri bapına veya tesadüfi bir şey değildir. Sınıflar mücadelesinin pratikinden ortaya çıkış bir ihtiyaçtır. Sistemleştirme, düşünceleri kitlelere kabul ettirme, kitlelere maltefirme önemli bir fonksiyon vardır. Sistem bütün bir sınıf hakını yerine veya çıkarılma hizmet etmezdir. Yönetim, a sistemin içinde veya a sistemin başı açından olaylara bakama, değerlendirmeye ilanlığını kazandırları (sistem içindeki mantıksal tutarlılığı kuvvetli) ile davranışında bir içgüdü düzeyinde etkiler yapabilir.

(2) Burjuva sadece ideolojik mücadele derken, hem işi sınıfların mücadelesinden bahset -mek, hem de ideolojik mücadeleyi pratikten kopuk bir şekilde kapalı odalara kapanarak yapılan ideolojik mücadele olarak anlamamak gerektiği için kullandık.

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK İK-2 SAYYA 11'İN DEVAM

İşte bu tür davranışların kaynağı sekteştirizdir. Politik fakat en doğru olduğuna varsayın güçlüğü devrimci eyleminin birliği ü-çüne odaklanmağadır. Gerçekten gerçektirlerden konuşma, kendi gerçek politikasını örgütü mücadele -den tutma, tutulmalıdır. Öte yandan, bu anlayış yığınların anlayışını değil örgüt içinde "çok boy -luluğu" ve "genel ajrı demokratizme" ay aynektir. Elbette gençlik mücadelesini halo temel

olma hastalığından kurtulmamağayı istiyen genç -lükler (savundukları sınıfsal temele, proletaryaya dayananayın görüşleri) küçük burjuva dünya görüşünden kendilerini kurtaramayacaklardır. A-yrı demokratizmin bir kaynağında da küçük bur-juvazinin disiplinine karşı duyduğu birinci ku-şaklık olabunna biliyoruz, bu anlamında üzerk -ne devrimcilerin örgütlenme ilkelerini savunarak gitmelidir.

Gençliğin devrimci eyleminin birliği, merkezi bir örgütlenme içinde ve anti-faşist, anti-emperyalizm bir demokratik eylem programı doğrultu -sunda olmalıdır. Bu yüzden örgüt içinde verilen, ideolojik mücadele ve yapılan eleştiriler bu programın geliştirilmesine hizmet etmelidir. Ana sorunlar terkedip diktatörlük (bu platform için) i-kinclik nektalara yönelme, eleştirinin ana göre -linde, örgüt politikasının yanlışlığına inergi -lene olduğuna anlayamamaktır. Hiçbir siyasi ya-şanlık devrim stratejilerinin çözüm platformun -gençlik örgütleri olduğuna sonuna ve bu doğrultu -lu tavır olma yanlısına düşmemelidir.

Demokratik merkezizyetçilik ilkesinin değeri -n deşilmesi, "halk içindeki gelişmelerin ele olma-ş"ı örgütüne göre yapılmalıdır. Böylelikle, bu gelişme, örgütün atılmalarının temelinden bi -risi olabilir. Demokrasi ve merkezizyetçilik yan -ları eğer antagonizmi karşılayıcılar haline devşire -bilir, demokratik merkezizyetçilik diye bir güç -kalmayacaktır çünkü... Anlatmaya çalıştığımız -gibi, yalnızca merkezizyetçilik yanını dememek (kitle girişiminde büyükçe olmak, yönetimde sek -ter davranmak) kitle örgütlerinin işleyişini kemik -leyecektir. Bu durum birinci olarak kitle taba -nını kaybetme ve ikinci olarak da örgüt içindeki -sıyasi grupların ayrışmalarını kaçınılmaz kılar. İkincisi, pratikte gerçekleştirme, bu kez de, a-yrı merkezizyetçiliğin yol açtığı kemikleşmeye -tepkili olarak her kaladan ses kılınmaya bağlı -grup -sal tavırlar yaygınlaşmağa sebep olur. Bunun -sinde fazla denetimlinin alması, "liberal" veya "anarşik" örgüt modelleri ortaya çıkar. Ö- -zünde, süreç içinde verilen bu noktaya -başlangıcı bu yazıda ösintileriyle anlatmaya

çalıştığımızı ayrı demokratizm de olabilmekte -dir. Ve günümüzde gençlik örgütlerinde genel -likle bu ikinci süreç yaşanmaktadır.

Görülüyor ki, demokratik merkezizyetçilik ilke -si, denetim olusunun yanlış değerlendirilmesi -sonucunda çeşitli yollardan bozuma uğratılabil -mektedir. Tutarlılık, kitle girişimini uygulama -daki aksaklıklar, kuyrukçuluk ve buyrukçuluk sapmalarına yol açarken; öte yandan, örgüt içi -denetim uygulanmasında der grup tavırlardan ve sekteleştirme kaynaklanan "örgüt içi anarş"ı ya da bürokratik eğilimler söz konusu olma -ktadır.

Bütün bu anlattıklarımızın ışığında sonuç olarak -diyebiliriz ki: Demokratiklik ve merkezizyetçil -lik yanlarının diyalektik birliğine yönelik "sü -bjektif" (trotski) tutumun eylemde çabalarında, bu iki -yanın optimum (en uygun) birlikteliği aranmalıdır.

Bu anlamda, kitle örgütlerinde demokratik ya -nın süreç içinde genel olarak (ve fakat daima -değil) ön planda olmasını sağlayın onun ortan -masını kavgaları ve yapsal özelliklerdir. Üstun -mamız gereken, devrimci örgütlerin merkezizyet -çi ve ayırıcı anda demokratik karaktere sahip ol -gütler olmalıdır. Bu ilkenin ne yuktardan empo -ze edilene edincilikle ne de merkezizyetçiliğin "anarşik" yadınımsayla bir ilintisi yoktur. Söz -konusu olan, demokrasi ve merkezizyetçilik yan -larının optimum birlikteliğinin somut tarihsel ko -şullara olan bağlılığının gözardı edilmemelidir. Ve özellikle kitle girişiminde böyle bir birlikt -lik sağlanmalıdır, yeter ki, ne merkezizyetçil -lik, ne de demokratizm mutlaklaştırılmıyın. Ve -demokrasi temel üzerinde bir merkezizyetçilik -gerçekleştirilebilir.

HABERLER VE BELGELER

FABRİKALARDA, TÜM TARLALARDA VE

TÜM ORTA - ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN EYLEM BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR

Gün geçtikçe halkımızın emperyalizme ve oligarşiye karşı verdiği kurtuluş mücadelesi yoğunlaşıyor. İşçiler, köylüler, öğrenciler, memurlar hayatın her alanında sömürü ve zulme karşı seslerini yükseltiyorlar. Ekonomik-demokratik mücadelede kazanılan mevzilerin elde tutulması için yığılma direnişleri yapılıyor. Öğretmen liselerinde okuyan binlerce ortaöğretimli gençlerimiz günlerde ülke çapında direnişe geçtiler. Devrimcilerin önderliğinde yürütülen mücadele polis-faşist- idare gerici çemberini yarak ilerledi.

NEDEN DİRENİŞE GEÇTİMİZİ ?

Yalnız ekonomik bir sömürü olmayan emperyalizm, ideolojik, politik, askeri, ekonomik, kültürel bir bütündür. Bu anlamda emperyalizme bağlı ülkeler de eğitim sömürü ve zulüm düzeninin hizmetinde gerici-gövenist bir nitelik arzeder. Halk yararına bir niteliğe bürünemeyeceği için de sürekli bunaltılar yaratır. Öğretmen okulları hakim sınıfların başına bela, geniş kitlelerin uyanmasına yardımcı olan KÖY ENSTİTÜLERİNİN yerine onun kapatılmasıyla açılmıştı. Bu okulların görevi genellikle kırsal kesimlerden gelen gençleri, emperyalist yoz kültürle yoğurup onları düzenin uysal sessiz köleleri haline getirmektir. Ne var ki, evdeki hesap çarşıya uymadı ve tüm ortaöğretim kurumlarında olduğu gibi öğretmen okullarında okuyanlar da sistemin gericiğini gözleyebildiler. Üstelik devrimci dünya görüşünü kavrayıp onu bir eylem kılavuzu olarak kullanmaya başladılar. Egemen sınıflar bu gelişimi önleyebilmek için önce faşist işaklarını öğretmen okullarında okuyan öğrencilere saldirttiler. Gerici idareler, devrimcilerle karşı sınıca oyunlar tezgahladı (geçen yıllarda Tunceli, Kayseri, Mimar Sinan, Ankara öğretmen okullarında olanlar hatırlanmalıdır.) Tüm bu yaptıklarıyla öğretmen okullarında gelişen mücadeleyi engellemeyince 9. Milli Eğitim Şurasında alınan bir kararla bu okulları normal liseler haline getirdiler. Bu okulları ikinehyenih eh doğal hakkını (ÖĞRETİM OLMA) gaspettiler. İlk Öğretim Kurumlarında öğretmen olabilmek için iki yıllık Eğitim Enstitülerini bitirmek zorunluluğunu ortaya çıkardılar. Üniversiteye giriş sınavlarındaki genel adanetiz işleyiş sonucu yoksul halk çocuklarının okuması engellendi. Öğretmen olma hakkı elinden alındı.

DİRENİŞİN HEDEFLERİ

Öğretmen okullarında okuyan binlerce öğrenci bu gelişmenin sonucunda direnişe geçti. Direnişin hedeflerini şöyle ortaya koyabiliyoruz:

- Öğretmen olma hakkını geri almak
- İki yıllık Eğitim Enstitülerine sınavsız girebilmek
- Faşist saldırıların ve idari baskıların son bulması
- Ayrıca buykotlar sırasında ülke çapında sürdürülen faşist zorbalıklar, öğretmen kıyımları da protesto ediliyordu.
- Öğretmen olma hakkını geri almak için başlatılan direnişe demokratik kuruluşlar destek olmaya çalışırken egemen sınıflar da mücadeleyi nasıl önleyebileceklerini, öğrencileri nasıl yıldırabileceklerini hesaplamaya başladılar.
- Kayseri'de, Aksu'da, Konya Kız Öğretmen okulunda, Uşak'ta yani tüm öğretmen okullarında gözü dönmüş faşist sürüler devrimci öğrencilere saldırdı. Haklı direnişi ve bu direnişi desteklemek amacıyla yapılan boykotları kırmak için polis okullara saldırdı, çıkan çatışmalarda yüzlerce öğrenci yaralandı. Yine bu çatışmalar sırasında yüzlerce yurtsever gözaltına alındı, tutuklandı (Antalya Çaglayan Lisesi'nde, Çanakkale'de, İsparta'da, Çorum öğretmen okullarında). Gerici okul idareleri son getirilen FAŞİST DİSİPLİN YÖNETMELİĞİNE dayanarak öğrenciler sürüldü, yatılılık hakları kaldırıldı, hiçbir ortaöğretim kurumlarında okuyamaz diye cezalandırıldılar. Tüm bu zorbalıklar mücadeleyi durduramadığı gibi bunun yanısıra "bizim hareketimizin siyasal hiçbir ilgisi yok, ortada bir yanlışlık ver düzeltilir- bu meseleyi bırakalım büyükler parlamentelerle konuşup çözümlerin v.b." gibi sağ yaklaşımların yanlış olduğunu, verilen mücadelesinin halkımızın kurtuluş mücadelesiyle sıkı sıkıya bağlı olduğunu da okulların gelişimi bir kez daha kanıtladı.

DİRENİŞİN YAPISI ÜZERİNE

Biz sosyalistler olayların görünümüyle kendimizi aldatamayız. Toplumsal bir olayı incelerken olayın gelişimini, iç ilişkilerini ve dış etkilerini bütün çıplaklığıyla, bütün gerçekliğiyle görmek zorundayız. Ancak böyle yaptığımız takdirde toplumsal olaylara ve gelişen duruma doğru teşhisler koyabilir ve buna bağlı olarak da doğru çözümler getirebiliriz. Böyle yapabildiğimiz takdirde sosyalistler ola-

rak kitlelere doğru önderlik edebiliriz. Aksi takdirde, gelişen hareketlerin peşine katılır, kitle kuyrukçuluğu yaparız. Okullar bizi nereye sürüklerse, oraya gideriz.

Demokratik orta öğrenim kavgası veren gençlerin birbirinden ayrılamayan ikili görevleri vardır. Bir yandan demokratik orta öğrenim kavgasının kapsadığı okuma olanaklarının artırılması ayrıcalıklı öğretime son verilmesi, yönetmeliklerin değiştirilmesi, yaz eğitiminin kaldırılması v.s. okuma ile ilgili ve demokratik haklarla ilgili mücadele diğer yandan da bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin saflarında yer almak. İşte demokratik orta öğrenim kavgası veren devrimciler bu görevleri birbirinden ayırmadan bir bütün olarak ele almalıdırlar. Böylelikle bir mücadelenin elbette ki, karmaşıklığı olacaktır. Bu karmaşık mücadelenin üstesinden ancak ve ancak her yerde örgütlenerek, gelişen durumları doğru teşhis ederek, kendi zaaflarımızı ve eksikliklerimizi açık yüreklilikle doğru olarak görebilmeliyiz.

Biz devrimciler, hayata damgasını vuran insanlarız. Sömürünün yoksulluğun, haksızlığın had safhada olduğu bu dünyanın çehresini değiştirmek, ona yeni bir çehre vermek istiyoruz. Bu işe geçeri olduğu gibi görmemizden geçer, sağlam bir dünya görüşüne sahip olmamızdan geçer. Orta öğrenim gençliği bütün ülkede örgütlenmelidir. Öğretmen liselerinde gelişen devrimcilerin önderliğinde başlayan direniş, genel hatlarıyla kendiliğinden gelme bir direniştir. Bu kendiliğinden gelişen hareket, merkezi bir örgütlenmeye sahip olmadıkça, hareketler arasında iyi bir dayanışma olmadıkça birbirlerinden kopuk, dağınık hareketler halinde göründü. Direnişin bu esas zaafı, haklı ve doğru olan kavganın ülke çapında gerekli etkiyi göstermesini engelledi. Halbuki öğretmen liselerinde kendiliğinden gelişen direniş, demokratik orta öğrenim kavgasında daha geniş boyutlara ulaşmalıydı. Bu işe, ancak ülke çapında anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelenin örgütlenmesiyle mümkündür.

ÖĞRETİM LİSELERİ VE TÜM ORTA ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN DEVİRCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR.

TOKAT'TA DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLENMESİNDE ÖNEMLİ BİR ADIM ATILDI

Ülkemizin her yanında olduğu gibi Tokat'ta da bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi her geçen gün yeni boyutlara ulaşmaktadır. Bir avuç sömürücü azınlığın emperyalizmle bütünüleşerek kurdukları diktatörlük (oligarşik diktatö) mezhep ve ırk çatışmalarını süvence körükleyerek halkı birbirine düşürmeye çalışmakta, böylece emekçi kitlelerin gerçek düşmanlarını ve gerçek hedeflerini göremelerini engellemek istemektedir. Kitlelere gerçek düşmanını öğreten ve hedefleri göstererek halkı ekonomik-demokratik mücadele içinde örgütlemeye çalışan devrimciler, faşistleri ve gericiileri saldırtmakta, baskı ve terör yöntemleriyle susturmaya çalışmaktadır. Baskı ve zulme boyun eğmeyen, saldırılar karşısında susmayan devrimciler; geniş kitle örgütleri kurarak halka siyasi bilinç taşımakta ve ekonomik-demokratik mücadelede en ön saflarda kavga vermektedirler.

Mücadele için örgütlenmenin gereğini kavrayarak dağınıklığa son vermek isteyen Tokat'lı devrimciler uzun çalışmalar sonucunda bütün yurtseverleri bağlarında toplayan bir kitle örgütü kurdu. Demokratik Kültür Derneği (Dem-Der) adında kurulan örgüt, "halkımıza" başlıklı bir bildiri yayınlarak emperyalizme ve faşizme karşı, işsizliğe ve pahalılığa karşı, yoz eğitime karşı halkı mücadele vermeye çağırmaktadır.

Dağınıklığa son vermenin gereğini bir kez daha kanıtlayan Tokat'lı yurtseverler, bütün yurtseverlere ders vermektedir. Ayrı şirketleri gibi örgütlenmelerin anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleye yararı almaz ve kapalı kapılar ardında yapılan, kitlelerin demokratik mücadelesine hizmet etmeyen tartışmalar, kendi sınırları içinde hapsolacaktır. Bütün yurtseverler! Bizleri pasifize götüren ve kitlelerin kendiliğinden gelişen mücadelesinin kuyruğuna takan bu yapıyı kırmalıyız. Dağınıklığa, eylemsizliğe son vererek anti-faşist anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmeliyiz!

ORTAKLAR ÖĞRETİM LİSESİNDE

AYDIN ORTAKLAR ÖĞRETİM LİSESİNİN FAŞİSTLER, EMELLERİNE ULAŞAMADILAR.

Her yerde olduğu gibi Aydın öğretmen lisesinde de bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin vazgeçilmez mevzilerinden olan öğretmen liseleri üzerindeki emellerini idare ve polis işbirliği ile zora, baskıya, şiddete dayananak gerçekleştirmek isteyen faşistler bozguna uğratıldılar.

Öğretmen liselerindeki direnişten sonra okuldaki atılan arkadaşların geri gelmesini isteyen öğrencilerin üzerine idarenin örgütlediği faşistler silahla saldırdılar. Bu bir avuç köpeğin saldırısına bütün yurtseverler karşı koydular, faşistle-

DİRENİŞ BAŞARIYLA DEVAM EDİYOR

ri silahlarını kullanamaz hale getirdiler. Polisin ve idarenin azgın köpeklerine göz yumduğuna görünce öğrenciler, anti-faşist sloganlar atarak müddür ve müddür muavininin odalarını toplu olarak bastılar. Odada asılı duran bozkuft resmini parçaladılar, bu arada faşistleri örgütleyen müddür muavini ve bir avuç saldırgan faşist, meydan dağıtı yediler, linç olmaları zor kurtarıldılar.

Daha sonra gençler, faşizme karşı mücadelesini durmayacağını, ayrıca baskı ve zulmü kendilerini yıldırılmayacağını, inancını ve kararlı olduklarını söylediler.

OKULLARDA FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM

FAŞİST BASKILAR İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEZ

Direnişler çiğ gibi büyürken, MC faşizminin içine düştüğü siyasi ve ekonomik bunalım gün geçtikçe derinleşiyor. Çaresini işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıflar üzerindeki baskıda arıyor.

Faşizm yalnız gençlik üzerine değil bütün halk üzerine baskı ve terör uyguluyor. Bunun en son örnekleri Malazlar Kibrit Fabrikası, Sakarya Esentepe benzin istasyonu, İzmir'de Tarış İplik Fabrikası ve Adana'da Mensucat Tekstil Fabrikası işçilerine yapılan faşist saldırılar...

10 Aralık günü İzmir'de Tarış'ın Çiğli yolu üzerindeki iplik fabrikasında birinci vardiya işçilerinin ögüle paydosunda patron beslemesi faşistler işçilerin üzerine saldırdı. 3'ü ağır olmak üzere 35 işçi yaralandı.

MC iktidarı tarafından atanan Tarış Genel Müdürü, eski AP milletvekili Orhan Daut, daha önce işçilerin sendika seçme özgürlüklerini engellemeye yeltenmiş, sendikal mücadeleye önderlik eden işçileri işten atmıştı. Bunun üzerine işçiler direnişe geçtiler ve işvereni dize getirdiler.

İşçilerin mücadelesini engellemeyi kafasına koyan işveren, daha başka metodlara başvurdu. Bir süre önce Genel Müdür Orhan Daut, fabrika müdürü Suna Akkan'ı mecburi izinle işyerinden uzaklaştırmış, yerine Genel Müdür Yardımcısı Aydın Tanyer'i atanmış. Tanyer fabrikaya birbuçuk ay öncesinden işçi ve personel görünüşüyle 200 kadar faşist komandoyu üç vardiya çalışan fabrikanın özellikle gündüz bölümüne yerleştirdi.

Olay günü daha önceden yapılan plana göre fabrikaya yerleştirilen patron beslemesi faşistler, ögüle yemeği sırasında elektrikli sündürerek tabanca, sustalı bıçak, zincir ve tornavidalarla işçilerin üzerine saldırdılar. Olaydan sonra toplum polisi ve jandarma fabrikayı ablukaya aldı, giriş çıkışı yasakladı. 30 kadar işçi gözaltına alındı. Saldırı sırasında yaralanan işçilerin hastahaneye götürülmesi işyerindeki arabaların kapıları kilitle tutulmak sureti ile engellendi. Hastahaneye kaldırılan işçiler silah zoruyla kaçırılmak istendi.

Olaylardan sonra fabrika bayram sonrasına kadar tatil edildi. Yedi gün sonra yeniden üretime açılan fabrikada işçiler baskıları protesto ederek, direnişe çıktılar.

Adana'da da Mensucat Tekstil Fabrikası işçileri 18 Aralık gecesi Kuruköprü meydanında servis otobüslerini beklerken MİSK'e (Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu) bağlı Toprak-İş Sendikası ve Ülkü Ocakları Topesi 15-20 faşistin sopalı, zincirli saldırısına uğradılar. Diğer işçilerin yetiğmesi üzerine faşist saldırganlar otomobile binerek kaçtılar.

Ertesi gün MNS Tekstil Fabrikası işçileri patron beslemesi faşist komandoların devrimci işçilere yaptıkları baskıları protesto etmek için işbaşı yapmayarak, direnişe geçtiler.

TARSUS MENSUCAT İŞÇİLERİ MERSİN'DEN ANKARA'YA YORO- YOS DOZENLEDİLER

Tarsus Mensucat Boyaları Fabrikasında 3 aydır grevde bulunan 320 işçi, 11 Aralık günü Tarsus'tan Mersin'e kadar yürüdüler. İşçiler bu yürüyüş de sonuç vermezse Mersin'den Ankara'ya kadar yürüyecekler.

HALK DÜŞMANLARI KAN İÇMEYE DEVAM EDİYOR

FABRİKALARDA İŞÇİLERİN GREVLERİNDEN, KIRSAL ALANLARDA YOKSUL KÖYLÜLERİN TOPRAK İŞGALLERİNDEN VE ÖĞRENİM KURUMLARINDA DEVİRCİ GENÇLERİN YÜKSELEN MÜCADELESİNDEN KORKAN, AĞZI KURUYAN, KANA SUSA-YAN FAŞİZM KAN İÇMEYE DEVAM EDİYOR...

Şişli Meydanı'nda, Cezmi Yılmaz ve Halit Pelitözü kardeşlerimizin sırtlarından kahpece kurşunlanmasından sonra devrimcilerin yığılğından köpek gibi korkanlar, faşist köpekler, Malatya Atatürk Lisesi'nde Kazım Çöktaş kardeşimizi de katlettiler.

Saldırı ve terörle kitle tabanı yaratmak, toplumsal muhalefetin önemli bir kesimi oluşturan yurtsever öğrencileri sindirmek isteyen faşizm, senelerden beri özellikle yüksek okullarda öğretimin başladığı aralık aylarında kanlı cinayetlerini yoğunlaştırmaktadır.

1969 yılında Yıldız Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi'nde 9 Aralıkta Mehmet Büyükeşinç, 14 Aralıkta da Battal Mehmetoğlu kardeşlerimiz katledildi. 29 Aralık 1969'da İstanbul Gamak Elektrik Motorları yapım fabrikasındaki çatışmada yığıt işçi Şerif Aygül kardeşimiz polisler tarafından öldürüldü. 1970'de Nail Karaçam, İltker Mansuroğlu ve Hüseyin Aslan-ker kardeşlerimiz gene Aralık ayında faşist köpekler tarafından katledildiler. Geçen sene Adana'da 8 Aralıkta faşistlerin saldırısına uğrayan işçi Hüseyin Örek kardeşimiz, 22 Aralıkta öldü. Gene Şahin Aydın 19 Aralıkta öldürüldü.

Yürekerinde bağımsızlık, demok-rasi, sosyalizm ateşi, en kut-sal kavgayı verdiler ve en kut-sal ölüme vardılar.

NE MUTLU ONLARA KI, DEVİRİM ŞEHİ-Dİ OLDULAR!

KAZIM ÇÖKTAŞ kardeşimiz de oli-

den

destegini

gelen faşist

Malatya Atatürk Lise

rdılar. Bir süre saldı

çürdüler. Karar

an Kazım Çöktaş

ğün bulunduğu 5 Fen/A

na saldırı faşistler, devrimci

öğrencileri direnişçiye

na püskürttüler.

Yeni den sınıfa girer

Kazım Çöktaş kardeşimiz

layarak, en son

attı. Kazım Çöktaş

dir. Saldırıdan bir süre sonra

di. Saldırıdan bir süre sonra

öğünde toplanan devrimciler ola-

yı protesto ettiler. "Kahrolsun

faşizm, katil oligarşi" slogan-

larını haykırdılar. Polis, cenaze-

nenin arkadaşımızın anısına la-

yalık bir şekilde kaldırılmasını

engellemek için elinden gelen

herşeyi yaptı. Kazım'ın ailesi

oğullarının "harsızlık ve namus-

suzluk yolunda" ölmediğini, dev-

rim yolunda öldüğünü, bu nedenle

bir devrim şehidine yakışır bir

şekilde gömülmesini istedi. O sa-

bah şehirde cenaze törenini yap-

mayı kesinlikle reddeden vali,

ancak Şeker fabrikasına kadar

yürümeye müsaade etti. Kalaba-

lık bir kitle cenazeyi köyünde

toprağa verdi.

Oligarşinin eli kanlı uşakları

sansızlar ki, iğrenç sayıyaları

ile söndürebilirler devrim ate-

şini... Bu kavgaya, adamları gök

gürültüsü, türkülerini ateş ve bay-

rakları umutlarını umudu sosyal-

izm olan milyonlarca halkın

dir. Ve bu kavğanın zafer marş-

ları grevlerde öldürülen işçilere,

engin topraklar üzerinde toprak

istedikleri için kurşunlanan

yoksul köylülere ve kentlerin

dopdolu meydanlarında aleni kat-

ledilen devrimci öğrencilere ya-

kılan ağıtlarda bestelenecektir.

TASAMIZ YOK! ÖLDÜRÜLEN HER DEV-

RİMCİ, ŞAFAK VAKTİNİN HABERCİLE-

LERİ OLAN BİRER KIVILCINDIRLAR.

TÜM DEVİRİM ŞEHİTLERİNİN ANISI

BİZLERE ÖNDER OLSUN.

ELKA İŞÇİLERİ,

TORK-İŞ'E, PATRONLARA VE DISK'E RAĞMEN
DİRENİŞLERİNİ SORDURUYORLAR.....

İstanbul - Ankara asfaltı üzerinde 40. kilometrede kurulu Elka Elyafı Plaka Sanayii T.A.Ş. işyerinde ASİS sendikasının başlatıldığı grev sürmekte. Grev aslında bu güne değin rastlanmayan bir nedenle başlatılmış durumda. İşyerinde çalışan bütün işçiler ASİS sendikasının ilkelerine göre toplu pazarlıkta patronla karşı karşıya geliyorlar. Yani tüm işçi pazarlığı beraberce katılıyor. Bu yöntem işçiler açısından göstermelik bir yöntem olmaktan çok, işçilerin ülkemizde bugüne değin sürdürülen sarı sendikacılığa ve oportünist sendikacılığa karşı bir seçenek ve yöntem arayışlarının somut sonucu.

Elka işyerinde yarından fazla hisse Garant Bankası'nın. Ve bu işyerinde senelerdir Türk-İş'e bağlı Ağaç-İş sendikası patronlarla ele işçinin karşı-

sında sömürünün koruyucusu olmuşlar.

İşçiler, işyerinin bütün engellerine ve işten 60'ı aşkın işçiyi çıkarmasına karşın ASİS Sendikasında örgütlenmelerini tamamlamış ve patronu hep beraber sözleşme yapmak üzere çağırmışlar, patronun bu tür bir sözleşme yapmaya yanaşmaması üzerine de greve başlamışlar. ASİS yeni kurulmuş ve hızla örgütlenme içinde olduğundan 1100 kişilik bir grevin maddi olarak altından kalkması işverence olanaksız görüldüğünden grevin çökeceği zannedilerek işçiyi baskı yapılmış. Bu arada ASİS'in işçi ile birlikte sözleşme yapma ilkesi DISK Merkez Yürütme'si tarafından DISK ilkelerine aykırı görüldüğünden DISK'te bu greve yardım etmeme kararı olarak sendikanın bu grevi kaldırmaması istemesi işçi arasında sadece

bu ilkeler ışığında mücadeleye devam etme arzusunun kuvvetlendiren bir olgu olmuş ve grev Türk-İş'e, PATRONLARA ve DISK'e rağmen bütün işçinin ve devrimci örgütlerin ortak dayanışmasının somut bir örneği olarak sürdürülmekte. Davullar çalınmakta, faşizme, oportünizme karşı kavğanın yılmadan süreceği vurgulanmaktadır.

Patronlar iktidarının karşısında işçi sınıfının birlik ve gücünün, devrimci dayanışmanın en güzel örneği verilmektedir.

Ve ELKA'lı işçiler biliyorlar, ki bu grevde daha iyi öğreniyorlar, ki grev çok daha büyük bir kavğanın okulu, çok daha zorlu bir savaşın ilk adımıdır.

YAŞASIN ELKA İŞÇİLERİNİN DEVİRİMCİ DAYANIŞMASI!

DEV GENÇİN MÜCADELESİ

İDEOLOJİK MÜCADELENİN ÖNEMİNİ, ÇOK YÖNLÜLÜĞÜNÜ, GÖREVLERİNİ EKSİK ANLAMAK, ONU SADECE SOL İÇİNDE HIZIPLER VE FRAKSİYONLARARASI BİR CATIŞMA BİÇİMİ OLARAK GÖRMEK, BİZLERİ ÜSTÜMÖZE DÜŞEN DEVRİMCİ GÖREVLER KARŞISINDA HAREKETSİZ DURUMA SOKAR.

Bu yazının başında Dev-Genç'i kısa, genel hatlarıyla ele alırken, Dev-Genç olayının bazı yönlerini açıklamaya çalışırken, güncelliğini koruyan birtakım problemleri açmak, önemli görülmüş bazı güncel "eleştiriler"i cevaplamak amacı ile de konuya yaklaştığımızı söylemiştik. Bu amacımıza uygun bir şekilde alt başlıkları tesbit ettik. Önemi koruyan bir konu da, ideolojik mücadele açısından Dev-Genç hakkında yapılan değerlendirmedir. Bunu açmak ve bu açıdan Dev-Genç hakkında neler söylenebilir sorusuna açıklık getirmek gerekiyor.

İDEOLOJİK MÜCADELE

İşçi sınıfının üç ayrı alanda sürdürdüğü üç temel savaş biçimi vardır. Bu alandaki mücadelesinin başarısı bilimsel sosyalizmin sürekli bir şekilde yol göstericiliğine bağlıdır. Ekonomik-demokratik, politik-askeri ve ideolojik mücadele alanlarında hiç durmayan, hergün biraz daha yükselen mücadele sonuçta işçi sınıfının egemen sınıf olarak topluma yeni bir biçim vermesi olayına yol açacaktır.

İdeolojik mücadele, bir sınıfın, doğayı, toplumu, bilimi, kültürü, sanatı, ahlakı ve okla gelen her şeyi kendi sınıf çıkarlarına uygun değerlendirmesi; bu değerlendirmeyi sistemleştirip, diğer sınıfların değerlendirmeleriyle, sistemli-sistemli yargı ve düşünceleriyle bir savaşa sokmasıdır.

Sınıflı toplumlarda bir sınıfın damgasını taşımayan, sınıflar üstü, sistemleşmiş veya az çok sistemleşmiş düşünce bulunmaz. Yine sınıflı toplumlarda sistemleşmiş düşünceler kendi içlerinde şu veya bu biçimde, şu veya bu ağırlıkta diğer sınıfların etkilerini ve izlerini taşırlar. İdeolojik mücadele, sınıfların kendi sınıf görüşlerini (ideolojilerini) diğer sınıfların görüşleriyle hayatın her alanında karşı karşıya getirmeleri, bir üstünlük, bir hakimiyet savaşına girmeleridir. Bu savaşta ideolojiler karşı ideolojileri alt etmeye çalışırken kendileri de bu çatışma pratiği içinde yetkinleşip mükemmelleşirler. Kendi içlerindeki tutarsızlıkları düzelterek, daha kapsayıcı, daha zengin, somutu daha bir kavrayıcı hale gelirler. Bu gelişmeye ayak uyduramayan veya direnen sistemleşmiş düşünceler, karşı ideolojiler tarafından mağlup edilir. Hayat karşısında görev yapamaz hale gelirler ve müzeye kaldırılırlar. Ama etkileri birden bire yok olmaz. Bir süre daha siluet halinde, etkilediği insanların hayatına müdahale ederler.

İdeolojik mücadele derken çok yönlü, çok girift bir mücadele bulunduğunu görmeliyiz. Bu alandaki savaşın çok önemli olduğunu ve gereğince yerine getirilmediğinde doğrudan doğruya diğer alanlardaki sınıf savaşında mağlubiyeti, bozguna getireceğini bilmeliyiz. Bu alandaki başarımlarımız sosyalizmin başarısıdır, yetkinleşmesidir (sosyalizm bir dogma değil, değişen, gelişen, zenginleşen, pratiği hergün özümleyerek yine pratiği çözümlenmeye yarayan bir eylem kılavuzudur).

zudur). Sosyalizmin ekonomik-demokratik, politik mücadeleye ışık tutması, bu alanlardaki savaşa kılavuzluk etmesi halinde kalıcı başarılar elde etmek mümkündür. Aksi halde zafer hal-yaldır.

İşte bu bakımdan ideolojik mücadeleyi, sınıf savaşının zaferle sonuçlanması amacıyla ve işçi sınıfının mücadelesinin en önemli kollarından biri olması bilincıyla ele almalıyız. Bu üç alanda mücadelenin birinde önemli sayılabilecek bir aksaklık, diğer alanlardaki mücadeleyi olumsuz yönde etkileyecektir. Somutun, olayların, problemlerin bilimsel bir yöntemle analizi; doğru kavranılması; sonra bu doğru kavranan somutun işçi sınıfı çıkarlarına göre değiştirilmesi için olaylara, somuta müdahale yollarını, yöntemlerini önermek, bu önerileri anlaşılır bir biçimde kendi içinde mantıksal tutarlılığı olan sistemler haline getirmek(); bu düşünce sistemlerini (ideolojilerini) pratiğin sınavında deneyerek zenginleştirme, pratiğin ihtiyaçlarına cevap verecek hale getirmek esas olarak ideolojik çalışmanın konularıdır.

Tabii bu ideolojik çalışma tertemiz; engelsiz bir yol üzerinde, bir beyaz kağıt üzerinde yapılmamakta, tam aksine, ideolojik uğraşın yürüdüğü yol üzerinde diğer sınıfların ideolojileri, sistemli, sistemli düşünceler ve yargıları, hatırları, yığınların davranışlarına içgüdü düzeyinde etkili ideolojik engeller bulunmaktadırlar. İşte bu engelleri aşmak, ortadan kaldırmak, karşıya çıkan ideolojileri yenmek, yok etmek, etkisiz hale getirmek gereklidir.

İdeolojik mücadele işçi sınıfının iktidar yolunu aydınlatan, işçi sınıfı savaşının vazgeçilmez bir biçimi olarak ele alındığında çok yönlü görevler yükler. Bu görevleri kabaca şöyle ayırabiliriz: Herşeyden önce, işçi sınıfının sosyalizmi özümlemesi için mücadele, işçi sınıfına Marksizm-Leninizm'i öğretmek, onu eğitmek görevi; yine Marksizm-Leninizm'i burjuva ideolojilerine karşı savunmak, burjuva ideolojileri ile savaşmak görevi; işçi sınıfı saflarında, sosyalizm saflarında, oportünizme, reformizme ve revizyonizme karşı uyanık olmak, onlarla mücadele etmek, etkilerini asgariye indirmeye çalışmak görevini yükler.

Şunu daha açık belirtelim: İşçi sınıfının üç ayrı alanda verdiği üç temel mücadele biçimi kendi içlerinde, özgül yöntemlere sahip olmakla birlikte ayrılmaz bir bütün oluşturlar. Ekonomik, demokratik mücadele ve ideolojik mücadele kendi başlarına amaç değildir. Her ikisi de siyasi mücadeleye bağlıdır. Yani işçi sınıfının, hakim sınıfların iktidarı devirmek, iktidarı elde etmek amacına bağlıdır. Ve bu mücadele biçimi tarafından belirlenir. Belirlenmelidir. Esas olan, belirleyen siyasi mücadeledir; iktidar mücadelesidir. Ekonomik-demokratik ve ideolojik mücadele ona bağımlıdır.

DEV-GENÇ VE İDEOLOJİK MÜCADELE

İdeolojik mücadele açısından Dev-Genç'e yöneltilen bazı "eleştiriler" ideolojik mücadelenin önemini kavrayamaktan, onu bulunduğunda değerlendirilmekten, ideolojik mücadeleyi sadece hizipler ve gruplar arası bir çatışma biçimi olarak görmekten kaynaklanıyor. İdeolojik mücadeleyi bu yanlış ele alışı, onu sınıf savaşının temel biçimlerinden biri olarak anlayamamak, ister istemez bu alandaki görevlerimizi yerine getirmemizi imkansız hale sokar.

Bu yanlış kavrayışların ürünü olarak Dev-Genç'e yönelen, eskiden bugüne uzanan eleştirileri üç kümede toplamak mümkündür.

Birincisi : Gençlik ideolojik tartışmalarla bölünüyor. Gruplaşmalar oluyor. Gruplar arasındaki mücadele istenmeyen biçimlere bürünüyor; devrimci harekete hiç bir faydası olmuyor; pratik eylemi engelliyor. İkincisi : Gençlik ve gençlik örgütleri siyasetle uğraşmazlar. Onlar partinin

yan örgütleridir; partinin gösterdiği yolda pratik eylem yaparlar; sınırlı akademik-demokratik hak ve istekler çerçevesini aşmamalıdır. Bu çerçevede de ideolojik mücadele olmamalı veya çok basit ve asgari düzeyde, konuyla ilgilenmelidirler. Esas olarak ideolojik mücadeleyi siyasi örgütlenmeler (partiler) yapar. Üçüncüsü ve son zamanlarda peydah olanı da: Dev-Genç içinde ideolojik mücadele hiç yapılmadı. İdeolojik mücadele yerine hot hot uygulandı. Örneğin ideolojik mücadele yapılmadı PDA bugün olmazdı.

Şimdi bu üç küme eleştiriyi ayrı ayrı ele almak yerine hepsinin toptan ne manaya gelebileceğini, durumun iddia ettikleri gibi olup olmadığını açıklamaya, bunu Dev-Genç olayı ile ilgili bir şekilde yapmaya çalışalım.

Dev-Genç, sol hareketin ideolojik yapısındaki çözümlü ve ayrımlar karşısında duyurulmuş en çok olan örgüttür. Onun bu özelliği, dayandığı kitlelerin çok hareketli bir kesim olması ve içinde yaşanan tarihi dönemde ülkedeki diğer halk sınıf ve tabakalarına oranla pratik mücadelede nisbi üstünlüğünün bulunmasıyla açıklanabilir.

Sol hareketin ideolojik platformundaki en büyük ayrımlar bile Dev-Genç içinde büyük yankılar uyandırmaktaydı. İdeolojik tartışmalar, teorik tartışmalar canlı bir ilgiyle takip ediliyor, pek çok genç militan bu tartışmalara katılıyor. Şüphesiz, bu ideolojik tartışmaların mükemmel bir biçimde yapıldığını; ideolojik mücadelenin gençlik içinde yaygınlaştığını; gençlik hareketinin bilinen boyutlara ulaşması, o güne değin ülkemizde rastlanmamış zenginlikte biçimlere girmesi, bu zengin biçimlerden ve çeşitliliğinden dolayı da geniş kitleleri etkilemesi (o kadar ki, sol hareketin en büyük, en önemli bir parçası haline gelmiştir) gençlik içinde ideolojik mücadelenin, ideolojik tartışmaların, kısacası ideolojik gelişmeler karşısındaki hassasiyetin bir ürünü olarak değerlendirilmelidir.

Örneğin, FKF'nin gelişmesi, TIP pasifizmine karşı çıkışıyla, TIP'in ateletine karşı duruşu ile ve TIP'in sosyalizm dışı siyasi önermelerine karşı, yanlış ve hatalı ideolojik yaklaşım-larına karşı verilen ideolojik mücadeleyle hızlanmıştı. FKF, entelektüel bir yığın pasifizmin tekkesi olmaktan kurtarılabilmisti. Tekrar söyleyelim ki, bu ideolojik mücadele mükemmel şekilde verilmiştir diye anlaşılmalıdır. TIP'e karşı, hatası, doğru bir muhteva savunulmamıştır. Burada Türkiye'deki sol hareketin mevcut ideolojik platformu bir çerçeve olarak düşünülmemelidir. Yine Dev-Genç içinde, PDA oportünizmine, burjuva kuyrukçuluğuna karşı verilen ideolojik mücadelenin Dev-Genç'in Dev-Genç olmasında çok büyük payı vardır.

Anlatılmak istenen şu ki, gittikçe arınan, yenileşen, somutu, olayları hergün biraz daha kavrayan, pratiğe ışık tutan ve pratik içinde yetkinleşen, doğruya doğru gelişen bir ideolojik yapı, bir ideolojik mücadele olmadan herhangi bir devrimci hareketin gelişebilmesi, yükselbilmesi hele hele bir ülkede sol hareketin en önemli parçası haline gelmesi mümkün değildir. Yine devrimci gençlik hareketi bu boyutlara ulaşmışsa, o gençlik hareketinin doğru, hatasız bir ideolojik platforma oturduğunu buradan çıkararak söylemek de doğru ele alışı değildir. Türkiye solunun ideolojik yapısındaki hareketleniş (gelişen sınıf mücadelelerine, kitle hareketlerine, bunların çoğalan biçimlerine bağlı olarak) çözümlenmiş ve mücadele, günü gününe gençlik içine yansımaktadır. Gençlik içinde biraz daha büyüyüp biçimlenerek hem genel olarak sol hareketi, hem de özel olarak gençlik hareketini etkilemekte, her ikisini de ileriye doğru itmekte, siyasi pratik helezonu sığarmalı bir şekilde yükseltmektedir. Bu diyalektik süreç sol hareketin subjektif platformdaki ayrışmayı hergün biraz daha hızlandırırken; sosyalizmin esas yön haline gelmesine hizmet eder. Becerebildiği ölçüde (ki, yazınının

ESİNİ DOĞRU KAVRAYALIM 3

GEÇMİSTE "HOT-ZOT" UYGULANDI, BAŞKA BİRŞEY YAPILMADI "ELEŞTİRİSİ". PRATİĞİN KENDİSİNE TERS DÜŞMEKTEDİR. GENEL EĞİTİM İÇİNDE "HOT-ZOT"UN HAKİM OLDUĞU BİR HAREKETİN GELİŞMESİNİ VE GENİŞLEMESİNİ, HELE HELE KOÇA BİR TARİHİ DÖNEME DAMGASINI VURMASINI NASIL AÇIKLAYABİLİRİZ?

konusu değildir), siyasi pratiğin (benzetme ya - rindeyse) prese sokularak en diri, en militan un - surlarının yeni baştan toparlanmasını, yoğunlaş - masını ve bir tortu şeklinde ideolojik homojen - liğin artması, dolayısıyla sol harekete daha bi - linçli müdahale etme imkanlarının ortaya çıkma - sına hizmet eder bu ideolojik gelişme süreci...

Şimdi Dev-Genç içinde ideolojik gelişme ne gi - bi engellerle karşı karşıyaydı, hangi objektif ve subjektif şartların sınırları içinde seyretmek zo - rundaydı? Bunun çok kısa bir şekilde belirtilme - si ideolojik mücadeleden hiçbirşey anlamamış o - lan birtakım kişiler devrimci gençlik hareketine ve Dev-Genç'e ideolojik mücadeleyle ilgili yaptıkları saldırıların anlamını açığa çıkartacak - tır.

"Çağdaş materyalizmin, yani Marksizmin bakış açısından, bilgimizin, nesnel, mutlak gerçeğe yaklaşıklıkının sınırları tarihsel olarak koşullu - dur. Ama böyle bir gerçeğin varlığı koşulsuzdur. Ve ona yaklaşmakta olduğumuz gerçeği de koşul - sudur." (Lenin, Materyalizm ve Ampririkritisizm s. 168) Bu aktarmayı yapışımızın yanlış anlaş - maması gerekir, bizim ülkemizde sorun bu değil - di çünkü... Yani sorun Türkiye solunda Mark - sizmin hakim olması, pratik mücadeleye müda - hale etmesi ve pratik içinde nesnel gerçeğe yak - laşıklıkının sınırlarının gelişmesi sorunu değildi. Sorun, Türkiye solunun subjektif yapısında Mark - sizm-Leninizm'in hakim yön olmaması sorunu - ydu. Bu sorun, ideolojik mücadele açısından her ke - simde en büyük engeldi. Türkiye solunun subjektif yapısı çerçeve olarak ele alınmalıdır derken, (bu yapıyı önceki sayılarda özellemeye çalış - mıştık) bu çerçevenin objektif olarak Dev-Genç - in ideolojik yapısını sınırladığını bilmek zorun - dayız.

Yukarıda açıkladığımız gibi, sol hareket içinde, özel olarak da gençlik hareketi içinde sınırlamalı, diyalektik gelişim kaçınılmaz olarak bilimsel i - deolojiji hakim yön haline getiriyordu. Bu anda ideolojik mücadele kendi diyalektik gelişimi kanununa göre cereyan ediyor, bilimsel ideolo - jinin adım adım bilimsel olmayan burjuva önyar - gılarla, burjuva düşüncelerle savaşması, onları mağlup etmesiyle, önce sol hareketin subjektif platformunda boy gösteriyordu. Burada, sosyalizm dışı görüşlerle, oportünizmle, revizyonizmle kı - yasıya bir çatışmaya giriyor, hemen ardından devrimci gençlik hareketine, açıklamaya çalış - tığımız gibi yanısıyordu.

Gençliğin devrimci teoriyle eğitilmesi görevi tabii ki, istenilen düzeyde gerçekleştirilemiyo - rdu. Önceleri, bu görevin yerine getirilmesini sağlayacak avantajlardan yoksundu gençliğin devrimci liderleri... Sosyalizm diye yutturulan küçük burjuva sosyalizmi, teoriye karşı bir istek - sizlik, küçük burjuvaca dar edimlilik, işçi sı - nıfının bağımsız siyasi hareketinin ve eylem kı - lavuzu niteliğinde sınıflar savaşına müdahale e - debilen Marksist - Leninist teorinin olmaması çok önemli ideolojik engeller olarak yolun üzerinde dikiliyordu.

Bu aşamada ideolojik çalışmanın, ideolojik mü - cadelenin önemi birinci sırayı işgal ediyordu, herşeyi belirlemekteydi. Hem sol hareketin ge - leceği, hem de onun bir parçası olarak devrimci gençlik hareketinin geleceği işçi sınıfının dev - rimci mücadelesi açısından ideolojik çalışmalara bağlıydı. Sosyalizmin işçi sınıfı mücadelesinin subjektif platformuna hakim olması problemi - di gündemdeki problem. Bu problem çözülme bi - çimi de ideolojik mücadeleydi.

Böyle bir tarihi aşamada ideolojik mücadeleden şikayetçi olmak ne anlama gelebilir? Yukarıda üç kümede topladığımız "eleştiriler" ne anlama gelebilir? Proletaryanın öz örgütünün bulunma - dığı, politik mücadelenin olmadığı, daha doğru ifadesiyle işçi sınıfının bağımsız siyasi mücade - lesinin olmadığı, ekonomik-demokratik mücade - lenin sosyalist mücadele olarak yutturulmaya ça - lışıldığı, proletaryaya ancak iktidar mücadelesi veren "demokrasi"den yana sınıfları desteklemek görevinin layık görüldüğü bir yerde ideolojik mücadeleden şikayet etmek, ideolojik mücade - leyi bir yana itmek ne demektir? Bu kendi siyaset -

lerine, ideolojilerine güvenememe veya kendi siyasetlerinin, ideolojilerinin işçi sınıfı siyaseti ve ideolojisi olmadığını apaçık bilincinde olma demektir. Ideolojik mücadele yaşağı koymak başka bir anlama gelemmez. Bizce, üç kümedeki "eleştiriler" in ilk ikisi görüntüleri, biçimleri ne olursa olsun, temelde aynıdır. Bunların temelinde sosyalizmi bilmeme veya sosyalizmden kork - ma gerçeği yatar. Bu iki kümedeki "eleştiriler", esasında kendi içinde tutarlılığı olan bir süre - lilik göstermezler. Gençlik konusundaki görüşle - ri ve ideolojik mücadele hakkındaki eleştirileri siyasi çizgilerinin pratik karşısındaki sınavına bağlı bir değişkendir. Eğer, siyasi çizgilerinin pratik içindeki imihani o gün için başarısızlığı açıkça görülen birşey değilse, veya başarılı gör - rünyorsa, sempatanları çok, etki alanı geniş ise o zaman yukarıda söylediğimiz türden eleş - tiriler yapmazlar. Çünkü gençlik onlarla bera - berdir. Ne zaman gençlik bu siyasi çizgilerin dışında kümelenebilir, o zaman eleştiriler yükselir.

Birinci kümedeki eleştirileri, dar deneyci bir an - layışın, pragmatizmin, siyasetsizliğin bir ürünü olarak da değerlendirebiliriz. Pratik eylemi en - gellenen ideolojik tartışma, gruplaşmalar diye yakınmak yetmez, bunları kaldırmak için kulla - nacağımız vasıtayı da seçmek gerekir. O da şik - kayet ettiğimiz şeydir işte: ideolojik mücadele.

Ayrıca gençlik ne için pratik eylem içinde ola - caktır sorusu bile tek başına bu türden bir eleş - tiriyi yeterli cevaptır.

Üçüncü kümedeki eleştirilere gelince: Bunlar, ideolojik mücadeleyi mükemmeliyetçi bir bakış - la ele almadan, ya ideolojik mücadeleden bir - şey anlamamadan veyahut Dev-Genç'in tarihi hakkındaki hiç malumatı olmamaktan kaynaklanı - yor olmalı.

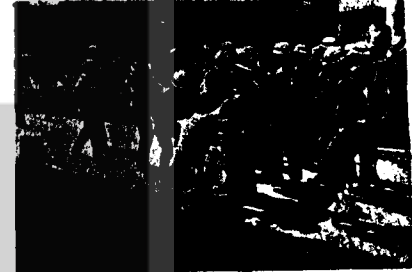
Özellikle günümüzdeki bazı grupçuklar, geçmiş - te verilen ideolojik mücadeleye herhangi bir şekilde katılmadıkları için kendi suçlarını gen - nelleştirip, herkesi aynı suça iştirak ettirmek ist - temektedirler: Siyasi tutarlılığı, istikrarı ol - mayan bir hareketin gelişimi içerisinde ideolo - jik mücadele adına hiçbirşey veremeyeceği a - çık bir gerçektir. Dolayısıyla böyle bir hareke - tin değil ideolojik mücadelesinden, kendisine özgü bir ideolojisinden dahi bahsetmek imkan - sızdır. Şimdi aynı kişiler kendi yaptıklarını bir kenara bırakarak, geçmişte hiç ideolojik müca - delenin verilmediğini söylüyorlar. Bu elbette bu beylerin kendi yaptıklarını genellemeye ça - lışmalarının, herkese özgü bir olaymış gibi gös - termeye çalışmalarının bir ürünüdür.

Özellikle PDA ve o dönemdeki tüm diğer oport - ünist görüşlere karşı ele alınan birçok yazı or - tada dururken, "Dev-Genç'te ideolojik müca - dele hiç yapılmadı" demek, küçük burjuva a - cizliğinin bir ifadesidir. Dev-Genç'in pratiğini zenginleştiren, ideolojik mücadeleye ışık tut - tan forumları toplantıları ancak unutmak isteyen unutulabilir zaten...

İdeolojik mücadelenin hiç yapılmadığı konusun - daki eleştiri kendisini "geçmişte hep hot-zot(!) uygulandı" eleştirisiyle birleştirdi. Aslında geç - mişte hot-zot uygulandı, başka birşey yapılmadı eleştirisi pratiğin kendisine ters düşmektedir. Çünkü genel eğilimi içinde "hot-zot'un" hakim olduğu bir hareketin gelişmesinden ve genişle - mesinden nasıl söz edebiliriz? Bu hareketin ko - ca bir tarihi döneme damgasını vurmasını nasıl açıklayabiliriz? Sıcak eylem içinde bazı engel - leri ortadan kaldırmak için zorunlu olarak taku - nılan tavırları, koşullarından soyutlayıp hot-zot olarak sunmak, devrimci bir eleştiri biçimi ol - mamaktadır. Dev-Genç pratiği bunun örnekleri ile doludur. İstanbul'da 6. Filo'yu protesto gös - terilerinde TİP pasifistlerinin kurdukları bari - katlara aşanların yaptığı hot-zot muydum acaba?

İdeolojik mücadelenin verilmediğini, hot-zot uygulandığını söylemek tek başına yeterli de - ğildir. Onu pratik sonuçlarıyla da kanıtlamak, alternatifini de koyabilmek gerekliydi. Bayları - mız alternatif sunma anlamına hiçbir çaba gös - termeydi. Ama, Dev-Genç'te ideolojik müca - delenin verilmediğini pratik olarak ispat etmeye

çalıştılar. "İdeolojik mücadele verilseydi PDA bugün olmazdı" dediler. Elbette bunun ideolo - jik mücadeleden hiçbirşey anlamamanın bir ürü - nü olduğunu belirtmeye dahi gerek yok. Çünkü 1971 öncesine oranla gençlik içinde siyaset sah - nesine daha bir diri çıkan bu siyaset cambazı baylar ve tüm oportünistlerin varoluş nedeni ken - dilerine karşı ideolojik mücadelenin verilme - miş olması mıydı acaba? Yoksa, bunu yenilgi dönemi sonrasında tüm oportünist ve sağ görüşle - rin etkinlik kazanması genel ilkesiyle mi açık - lamak gerekir? Zaten ortaya çıktığı günden beri fark dansözlerine taş çıkartacak bir şekilde seksen türlü kılığa giren PDA oportünizminin sa - dece ideolojik (2) mücadeleyle ortadan kalka - cağını düşünmek biraz hayalcilik olsa gerek...

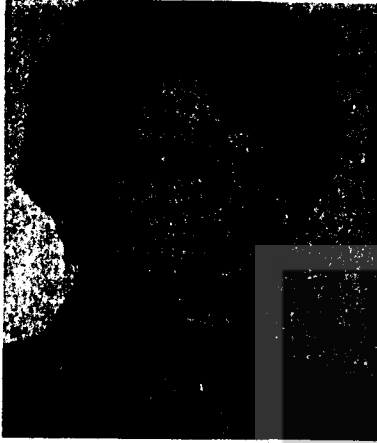
REVİZYONİSTLERİN KURDUĞU BARİKATLAR, 6.FİLO ERLERİNİN DENİZE DÖKÜLMESİNİ ENGELLEYEMEDİ. 10 HAZİRAN 1969.

PDA oportünizminin bugün eskisinden daha güç - lü olarak varolması (ki, biz bu tesbite katılma - dığımızı ayrıca belirtmek istiyoruz) ona karşı verilen ideolojik mücadelenin eksikliği (ki, baylarımız bunu dahi söylemek lütfunda bulun - mayıp, hiç ideolojik mücadelenin verilmediğini söylüyorlar.) ile açıklanacak bir olay değildir. İki açıdan bunu söylemek gerekir: Birincisi bu eleştiriyi yönelten kişiler geçmişte, ne kadar esk - sik görülürse görülün verilen ideolojik mücade - lenin içinde dahi yaktular. Çünkü bu mücade - le savunacakları bir ideolojileri yoktu. Dola - yısıyla geçmişte ağır bir suçlama yöneltilirken, o işi kendilerinin ne kadar yaptıklarını dönüp bakmaları gerekmektedir (ama, baylarımız bu - nun da kalayını buluyorlar, dillerinde her ögün yenilen peynir ekmeğe dönen eleştirisi metodu ile günah çıkarıveriyor ve kendilerini temizli - yorlar). İkincisi, yukarıda da söylediğimiz gibi tüm yenilgi dönemlerinin sonra bütün oport - ünist görüşler büyük bir etkinlik sağladılar. Yığın - lık, teslimiyetçilik, savunulur gay haline gelir. Baylarımızın bu mantığıyla 1905 yenilgisinden sonra Menşeviklerin güçlenmesinin nedenini Bolşeviklerin ideolojik mü - cadale vermedikleri şeklinde açıklamak zorunda kalırız. 1971'ere gelmeden "ağaların topaklarına şahin gibi dal - maktan" bahsedilen PDA oportünistlerinin günü - müzde hala varolmasının bir diğer nedeni de yeni ihtilalci baylarımızın bu kaşarlanmış oport - ünistlerle birleşme yolunda olmaları değil mi - dir acaba?

Not: Yazının bütün Dev-Genç'i bütün yönleri ile ele almayı, Türkiye'deki devrimci hareket i - çindeki yerini bütün boyutlarıyla ele alıp ince - lemeyi amaçlamamıştır. Başından da belirttiğimiz gibi güncelliği olan birtakım problemlere en ge - nel hatlarıyla, ölçülü bir şekilde çözüm getirmek bazı eleştirilere cevap vermek amacıyla yazıl - mıştır. Dev-Genç hareketinin günümüzün gençlik hareketine bıraktıkları, ondan çıkarmamız gere - ken dersler, bütün içinde Dev-Genç hareketi - nin değerlendirilişi ayrı bir yazının konusu ola - caktır. Çünkü Dev-Genç hareketi, sadece genç - lik platformunda ele alınacak bir konu değildir. Daha geniş ve etraflı olarak ayrı bir platformda detaylı bir çalışmayı gerektirmektedir. Bu yazı dizimiz, böylesi bir çalışmanın başlangıcı ol - muştur diyebiliriz.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: İdeolojik mü - cadelenin önemi, çok yönlülüğüne, görevleri - ni eksik anlamak, onu sadece sol içinde hisiz - ler ve fraksiyonlar arası bir çatışma biçimi ola - rak görmek, bizleri üstümüze düşen devrimci görevler karşısında hareketsiz duruma sokabilir.

BİR ÖLÜR BİN DOĞARIZ ...!

Faşizmin tezgâhladığı cinayetler ardi kesilmeksizin sürüyor. Faşist katiller en son olarak Ankara Yüksek Öğrenim Derneği (AYÖD) üyesi KENAN DAYIOĞLU kardeşimizi öldürdüler. 23 Aralık gecesi saat 19.30'da Bankacılık-Sigortacılık Yüksek Okulu'nda bir görevli saat 20.00'de ışıkların söneceğini belirtmiş ve bunun üzerine devrimciler bu haberi yan tarafındaki Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu'na da iletmıştır. Bu arada Bankacılık'ta bir faşist devrimci bir arkadaşına sataşmış ve Gazetecilik Yüksek Okulu'nda şebeke kontrolü yapılmamasından yararlanarak okula giren faşistlere bir hademe korkarak kantinde oturan Kenan Dayioğlu arkadaşımızı göstermiştir. Işıkların söneceğinin söylenmesi üzerine devrimciler okulu boşaltmışlar ve e duraga giderken faşistler, ellerindeki silahlarla ortaya çıkmış ve arkadaşlarına ateşe açmışlardır. Bunun üzerine öğrenciler, toplu bir şekilde dağılmışlardır.

Saat 21.00'de okulun yanındaki Amca Köftecisi Osman İşçi, okula gelen Kenan Dayioğlu'nu içeri çağırmıştır. Arkadaşımız biraz sonra gelirim diyerek oradan ayrılmış, ve daha sonra tekrar uğrayıp işinin olduğunu söyleyerek oradan ayrılmıştır. Saat 21.30'da Bankacılık Yüksek Okulu'ndan bir kız arkadaş iki kişiyi Kenan Dayioğlu'nu yakalayıp götürmeye çalışırken görmüştür. Aynı anda 1965 modeli beyaz özel Chevrolet marka bir taksi (06 EN 972 plâkalı) hızla olay yerinden uzaklaşmıştır. Saat 22.00 civarında ise Serpil Kahvecisi ve Sakarya Lokantacısı etrafı dolmuşlar, fakat ne bir kan izine ne de herhangi bir kişiye rastlamamışlardır.

Böylece Kenan arkadaş kaçırılıp, işkence edilerek öldürülmüş ve olay yerinde öldü süsü vermek için birkaç el silah da üzerine boşaltılmıştır. Geceyarısı ise, Yıldız Blokları'ndan bir kadın iki kişiyi bir "cisim"i sürüklerken görmüştür.

Sabah okula gelen Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu'ndan arkadaşlar, Yıldız Blokları bahçesinin içerisinde Kenan arkadaşın cesedini bulmuşlar, etrafa baktıklarında kan lekesine rastlayamamışlardır. Fakat cesedin üzerinde işkence edildiğine dair çeşitli izler, morartılar görülmüştür. Olayların gelişiminden de anlaşıldığı gibi Kenan arkadaşımız bir tertiple ve işkence edilerek öldürülmüş ve bahçeye atılmıştır.

Polis olay yerine 8.30 civarında gelmiş, savcı ise ancak saat 10.00 civarında gelebilmiştir. Sabahleyin arkadaşımızın ölüm haberini duyan devrimciler, Emek semtinde toplanmışlar ve Emek'te bulunan Bankacılık, Gazetecilik ve Dişçilik Yüksek Okulları'nda forum yaparak olayı protesto için 3 günlük boykot kararı almışlardır. Olayı duyan

KARDEŞLER,
FAŞİST KATİLLER CİNAYETLERİNE BİR YENİSİNİ DAHA EKLEDİLER. 24 ARALIK GECESİ, EMEK SEMTİNDE KENAN DAYIOĞLU KARDEŞİMİZİ KAHPECE ÖLDÜRDÜLER.

DAHA DÜN İSTANBUL'DA HALİT VE CEZMI ARKADAŞLARIMIZI, BUGÜN KENAN ARKADAŞİMİZİ ŞEHİT ETTİLER.

ÖNCELİKLE SÖYLEYELİM Kİ, BU CİNAYETLER DEVRİMCI SAFLARI BİRAZ DAHA PEEİŞTİRMEKTEN, DEVRİM YOLUNU BİRAZ DAHA AYDINLATMaktan BAŞKA BİR SONUÇ DOĞURMAYACAKTIR. VE FAŞİST KATİLLER ER - GEÇ DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLARDIR.

DOSTLARIMIZ VE DÜŞMANLARIMIZ BİLSİNLER Kİ, BİZ HER ŞEHİDİMİZİN ARDINDAN ÖZGÜRLÜK VE KAVGA TÜRKÜLERİMİZİ YİNE SÖYLEYECEĞİZ. BELKİ BİRAZ HAZİN AMA HERGÜN DAHA KARARLI VE HERGÜN DAHA UMUTLU.

FAŞİST KATİLLERİN AMAÇLARINI VE DEVRİMÇİLERİN GÖREVLERİNİ AÇIKLIKLA BELİRTMEK ZORUNLUDUR. KATİLLERİN AMAÇLARI: TERÖR VE ZORBALIKLA HALKIN VE GENÇLİĞİN ÜZERİNDE YILGINLIK YARATMAK. BU YILGINLIKTAN YARARLANIP KENDİLERİNE KİTLE TABANI SAĞLAMAK VE HALKIN YÜKSELEN MÜCADELESİNİ DURDURMAKTIR.

DEVRİMÇİLERİN GÖREVLERİ İSE: ÜLKENİN HER YERİNDE VE HAYATIN HER SAFHASINDA FAŞİST TERÖR VE ZORBALIKLARA KARŞI BAŞ EGMEZ BİR MÜCADELE ÖRGÜTLEMELİK; TEK BİR YÜREK VE TEK BİR YUMUK Cİ - Bİ BİRLEŞEREK FAŞİST TERÖRE KARŞI KOYMAK; HER HAL VE ŞART ALTINDA, HER NE PAHASINA OLURSA OLSUN FAŞİZME KARŞI DİRENMEK.

KENAN ARKADAŞIN ÖLDÜRÜLMESİ FAŞİST CİNAYETLERİN NE İLKİDİR NE DE SONUCUSU OLACAKTIR. SEVDİKLERİ KARALAR BAĞLASIN BAŞLARINA, ANALAR TAŞ BAŞSIN BAĞIRLARINA, BAÇIMSIZ TÜRKİYESİNİN U - FUKLARINA SEL OLSUN, GÖL OLSUN, BOL OLSUN ANALARIN GÖZYAŞIARI.

VE ŞEHİTLERİMİZİN MEZARDAKİ SESSİZLİKLERİ HAYATTAKİ KONUŞMALARINDAN DAHA ETKİN OLMAKTADIR. ÇÜNKÜ ONLAR ARKALARINDA SADECE ÇİÇEK GETİRİLEN BİR TÜMSEK DEĞİL, DEVRİM YOLUNU AYDINLATAN BİR İŞİK, UYUYANLARI UYANDIRAN BİR ÇİÇİK DA BIRAKTILAR.

KARDEŞLER,
FAŞİZME KARŞI KAVGANIN BİR YURTSEVERLİK GÖREVİ OLDUĞUNU UNUTMAYALIM. VE BİLELİM Kİ, ÖLÜ - SEK BU KAVGADA, CESETLERİMİZDEN BİRE BİN VEREN GÜBRE, VE ZAFER GÜNÜ CÜN İŞİYACAKTIR USTU - MÜZE.

KARDEŞLER,
FAŞİZME KARŞI KAVGANIN İNSANI YÜCELTEN BİR GÖREV, BİR İNSANLIK GÖREVİ OLDUĞUNU UNUTMAYALIM.

KARDEŞLER,
FAŞİZME KARŞI ZAFERİN ANCAK SOSYALİSTLERİN ÖNDERLİĞİNDE OLABİLECEĞİNİ UNUTMAYALIM.

VE UNUTMAYALIM, ŞEHİTLERİN ARDINDAN ÖZGÜRLÜK VE KAVGA TÜRKÜLERİMİZİ SÖYLEMEYİ...

EVET...
DEVRİM YOLU ENGEBELİDİR, DOLANBAÇLIDIR, SARPTIR... KURTULUŞ BAYRAĞI BU YOLU TIRMANAN DEV - RİMÇİLERİN BİRBİRLERİNE İLETTİLMESİYLE FAŞİZMİN BURCUNA DİKİLECEKTİR. HER ENGELDE DÜŞEN DEVRİMÇİLERİN GÖVDESİ BİR DEVRİM FIRTINASI YARATIR!

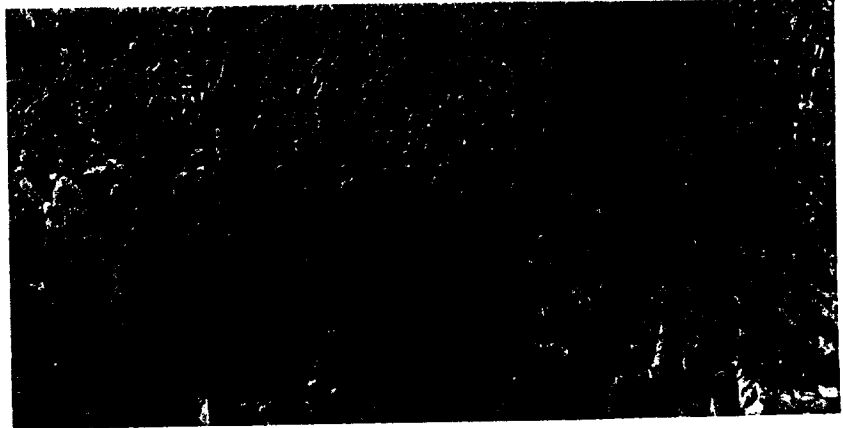
**DEVRİM
GENÇLİK**

Devrimcilerin cenazesinden bile korkan polis, ertesi günü cenaze törenini yaptırılmamak için cenazeyi geceyarısı 2 ile 3 arasında hastahanedan kaçırarak Adapazarı'na göndermiştir. Ama, arkadaşları - nın cenazesinin kaçırıldığını duyan binlerce öğrenci Gençlik Parkı'na toplanarak "Kenanlar Ölmez!", "Katil İktidar!" sloganlarıyla Ulus Meydanı'na yürümüşler , devrimcilerin kararlı tutumunu gören polis, civarda panzerlerle tedbir almakla yetinmiş ve törene müdahale edenemmiştir. Daha sonra devrimciler, İttifak Meydanı, Hacettepe Üniversitesi ve Kurtuluş Meydanı yolunu izleyerek Siyasal Bilgiler Fakültesi önüne gelmişler ve forum yaparak devrim anandı içtikten sonra dağılmışlardır.

Ankara'daki tüm okullarda boykot ve

yürüyüşler düzenlenerek olay protesto edilmiştir.

Bu sırada toplanan öğrenciler cenazeyi almak istediklerinde polis müdahale etmiş ve o sırada gelen iki otobüs polise de güvenerek, arkadaşlarımızın üzerine ateş açmıştır. Bunun üzerine devrimci öğrenciler, Gazetecilik Okulu'nun önünden başlayarak "Devrimciler Ölmez!", "Kenanlar Ölmez!", "Katil İktidar!", "Kahrolsun Faşizm!" sloganlarını atarak Bahçeli son duraga kadar yürümüşler ve oradan dağılmışlardır. Arkadaşımızın cenazesi savcının gelmesinden sonra Namune Hastahanesi'ne kaldırılmış ve devrimciler arkadaşlarımızın başında nöbet tutmuşlardır.

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK - II

Devrimciler, karmaşık toplumsal sorunların, aynı derecede karmaşık uygulama ve çözüm yöntemleri gerektirdiğini bilirler. Bu uygulamaya, kitle çizgisine bağlı bir eylem kuralını (çalışma tarzını); karar verme sürecini belirleyen bir mücadele anlayışını; ve bu iki olgunun somutlaştığı bir örgünlenebilirliği içermektedir. İşte bu sonuncu etmen kendi yapısal hareketliliğinin kaynağını esas olarak eyleminde ve bunun yanı sıra sahip olduğu denetim zincirinde ve giderek buna işlerlik kazandıran demokratik merkezîyetçilikte bulmaktadır.

Bu yüzden, demokratik merkezîyetçilik, devrimci mücadelenin örgütünü olan her alanında canlı pratikten fıskıran bir ilkedir diyorum. Burada, pratik ("eylemin muhtevası") bu ilkenin soyut kalmasını ya da kağıt üzerinde kalmasını ortadan kaldırdığı için gerçekten çok önemlidir. Ve yalnızca bu ölçüt, bir örgütte demokratik merkezîyetçiliğin, içinde yer aldığı ortamın koşullarına göre ve bu örgütün kendi içsel yapısının özelliklerine göre nasıl ve ne düzeyde var olduğunu gösterir. Öyle ki, örgütün mücadele sinin imvelerinden birisi olan bu diyalektik unsurdaki, değişimi sağlayan yanın tesbitinde (bu değişimin hangi yanının ağır basması için çaba gösterilmesinde) göz önüne alınması gereken olgular, yaşanan tarihi dönemin koşulları ve örgütün eyleminin düzeyi olmalıdır. (Yani bir yanın ağır bastığını söylemekten, diğer yanın geçersizliği ya da "iptali" anlaşılmalıdır. Demokrasi ve merkezîyetçilik yanlarından herbiri, bu bütünlük içinde bir diğerinin varlık nedenidir çünkü. Burada kastedilen, yalnızca hangisinin "belirleyici" olduğudur.)

Demek ki, bir bütün olarak ele alınan devrimci örgütlerin herbirinde demokratik merkezîyetçilik bir evrensel karakter olarak belirlenmelidir. Öte yandan herbir ayrı örgüt kategorisi için ve giderek her ayrı örgüt için bu ilkenin örgül karakterinin bulunması gerekir. Çelişmenin evrenselliğinin ve özgüllüğünün birlikteliği somut pratikte görülmelidir.

Bu yazımda, gençliğin örgütlü mücadelesini ilgilendirdiği ölçüde bu yüzden de kendimizi devrimci gençlik örgütleriyle sınırlayarak, demokratik kitle örgütlerinde demokratik merkezîyetçiliğin kazandırdığı örgül karakterlerini, uygulanabilirliğinin boyutlarını anlatmaya çalışacağım. Demokratik kitle örgütlerinin ayırdedici özellikleri nelerdir? *

Demokratik kitle örgütlerinin kendi eylemlerinin muhtevasına uygun olarak biçimlenen örgütsel yapıları vardır. Ve onların eyleminin muhtevası ekonomik-demokratik olduğu için demokratik örgütlerdir. Gerçek demokrasi mücadelesinin bir parçası olan ve anti-faşist bir boyutu olan ekonomik-demokratik mücadelenin kapsamını sınırları, burjuva demokrasi ile belirlenmiştir. Ancak "demokratik kitle örgütleri, demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır, ve mücadeleleri bu anlamda sadece ekonomik-demokratik değildir. Mücadele alanı olarak ekonomik-demokratik temel alan olması ayrı bir olaydır, bu platformdaki mücadelede dahi siyasi mücadelenin ön planda tutulması ayrı bir olaydır." (Demokrasi Mücadelesi ve Demokratik Kitle Örgütleri, s. 14) İşte böyle bir mücadele alanı üzerinde yer alan demokratik kitle örgütleri olanlardır. Ve bu anlamda en geniş kitlelere açıktır. Örgütsel yapının "seçim" ile oluşturulmasının koşulları vardır.

Pratikte bu oluşum nasıl gerçekleşmektedir? Ekonomik-demokratik mücadele alanında yer alan en geniş kitlelerin ve bu alan üzerinde ortak (örgül) sorunlarıyla yer alan kitlelerin aşağıdan yukarı bir gereklilikle örgütlenmeleri gündeme gelmektedir. İşte bu geniş kitle potansiyeli bir örgüt potansiyelini aktarıldığında, ona yukarıdan aşağıya bir örgütsel hiyerarşi kazandırıldığında, ortaya çıkan bu yapıya genel olarak demokratik kitle örgütü denilmektedir. Başka bir deyişle, en geniş kitle katılımı, bu demokratik katılım, bir örgütte somutlaştığı anda merkezîyetçiliği de birlikte getirmektedir. Aşağıdan yukarı bir biçimde, (gereklilik anlayışıyla) gündeme gelen bir örgüt ihtiyacına yukarıdan aşağı bir biçimde devrimci (kendiliğinden

den değil) bir mücadelenin sonucunda bir SENTEZ olay olarak demokratik merkezîyetçilik gerçekleşmektedir (aşağıda bu sentezi kitle çizgisi ve örgütsel işlerlik olarak "analiz" etmeye çalışacağım). Yani demokratik merkezîyetçiliğin varoluşu, bir mücadeleye tekabül eden örgütün biçimlenmesiyle eş zamanlıdır. "Gökten zembille inmez!.."

Bir örgütün varoluşunun temel nedeni onun bir mücadeleye hizmet etmesi olduğuna göre; demokratik kitle örgütünde de bu temel nedenden (gelişmeden) kaynaklanır demokratik merkezîyetçilik. Bir yandan bu mücadelenin boyutlarına uyumlu olarak gelişirken, diğer yandan da kendi nisbi gelişimi, bağlı olduğu bütünün (örgütün) gelişimini de etkiler. (Ancak son çözümlemede "parça bütüne tabidir.")

Ve elbette ki demokratik merkezîyetçiliğin değerlendirilmesi, "halk içindeki gelişmelerin ele alınması" yöntemi ile yapılmalıdır. Demokratik bir katılım ve merkezi bir örgüt yanlarının oluşturduğu bu sentez, teorik olarak, örgüt içindeki kitlesel dayanışmanın daha ileri biçimlerini yaratacaktır. Çünkü böyle bir örgütte ne kadar çok ve ne kadar tutarlı bir katılım sağlanırsa, bu daha sıkı bir merkezîyetçiliği gerektirir. Nicelik artışı, örgütün nitel olarak daha tutarlı biçimlenmesine ve giderek onun eyleminin etkinleşmesine de yarayacaktır. Kısacası, demokratik kitle örgütü büyüdükçe, onun nicel kapasitesi genişledikçe, buna tekabül eden örgütleme düzeyi sağlanmalıdır ki böylece örgütsel potansiyel (demokratik katılım) merkezi bir biçimde mücadelenin devrimci yoluna aktarılabilir. Ve bu kinetik güç sayesinde ileri adımlar atılabilir. Çünkü bu tür yapılar (ve genel olarak tüm devrimci örgütler) "dengeli" birlik veya nisbi duruşluk içermeyen yapılardır. Demek ki, daha fazla kitle katılımı-demokratik katılım, daha sıkı ve üst düzeyde bir merkezi birliği gerekli kılar. Bu iki yanın daha bir üst düzeyde birleşme anlamında, hiyerarşik olarak da daha üst ve çeşitli "merkezlerin merkezi" olan örgütlere ihtiyaç duyar. Sürecin içinde demokrasi ve merkezîyetçilik yanlarının belirleyiciliklerinin değişmesi, örgütün (örgütlerin) gelişimine ve onun (onların) üst düzeyde yeni boyutlar kazanmasına katkıda bulunacaktır. Sözgelimi şu anda gençliğin merkezi bir örgütünün Türkiye çapında oluşturulması gerektiği gibi... (Elbette bu süreç proletaryanın siyasi örgütlenmesi ile karıştırılmamalı ve demokratik kitle örgütünün gündümü koşullarında oluyumdaki örgütün ahenlik olduğu unutulmamalıdır. Kaldı ki, var olan gerçek bir proletarya partisi sayesinde, ekonomik-demokratik mücadele alanındaki örgütlenmeler bu örgütün iradeci madahalesi ile daha merkezi ve çabuk olabilecektir. Zaten Türkiye'de her mücadele alanındaki dayanışmanın nedeni bunun eksikliğindedir.)

Günümüzde devrimci gençliğin mücadelesinde, demokratik kitle örgütünde demokratik merkezîyetçilik örgütlenme ilkesine değişik yaklaşımların bulunduğu bir gerçektir. Bu durum, objektif olarak, "anti-faşist, anti-emperyalist" her yurtseverin çalışma alanına sahip olduğu demokratik kitle örgütlerinin heterojen yapısı içindeki "heterojen fikirlerden" kaynaklanmaktadır.

Bu örgütlerde aktif üye ve pasif üye (bu kavramı örgütün öncülüğünü tanıyan ve fakat "hukuki" olarak üyesi olmayan kitle olarak da genişletilebilir) ikileminin bulunması da, örgüt politikasının tesbitinde kimin ağırlığı olmalıdır sorusuna önem kazandırmaktadır.

Demokratik merkezîyetçilik, pratik geçerliliğini yapısal bir kademelenmede bulmalıdır. Bu dar anlamıyla, örgüt içindeki organların kademelenmesiyle, geniş anlamıyla ise (ki burada kendimizi demokratik kitle örgütleriyle sınırladığımızı hatırlatalım) aktif üyeler ve pasif üyeler arasında olmaktadır. Kaldı ki örgütsel işlerlik açısından bu zorunlu bir uygulamadır. İşte tam bu noktada uygulanacak kitle çizgisi ve örgütsel işlerliği sağlayan demokratik merkezîyetçiliği "ayır-demek" gerekmektedir. Öyle ise, karar verme sürecinde kim etkin olacaktır? (Yada pratik olarak kimler etkin olacaktır?) Sorusuna yanıt bulmalıyız. Bu durumu bir de yukarıda belirttiğimiz olguya (örgüt içinde değişik siyasi yoğunlukların var oluşuyla) birlikte ele aldığımızda, sorunun daha da çetrefilleşmektedir. Çünkü farklı siyasi görüş-

lerin "kadro"ları demokratik kitle örgütünün aktif üyeleri (bu örgütün kadroları) olmaktadır. Hele hele değişik siyasi görüşlerin, gençliğin eylemi konusundaki programlarında çakışmayan noktalar gündeme geldiğinde, bu "heterojen kadroların" denetimi olanaksızlaşmakta, demokratik merkezîyetçiliğin yerini bir keşmekeş almaktadır. Bir keşmekeş alabilmektedir çünkü: Her siyasi yoğunluk bu örgütlerde kendi kadrolarını kendi özami programlarının doğrultusunda yönlendirmek istemektedir. Çünkü, bir ön veri olarak saptanan örgütlenme ilkeleri ve ortak eylem programı göz ardı edilmektedir. Ve artık parçanın (bireylerin veya grupların) bütüne bağlılığı ortada kalktığı için "parçalanma" gündeme gelmektedir. Burada en ilginç nokta ise bu tür parçalanmaların (pratik içinde aynırı tavır koymalar) kendisine teorik gerekçe olarak "demokratizm" bulmasındadır. İşte bu yüzden, demokratik kitle örgütlerindeki "demokratizm" hastalığını bu anlayışların bir yansıması olarak da ele alacağız.

Bu sözcüğü, demokratik kitle örgütlerinde bir sapma yerine kullandığımız için birtakım itirazlar yükseltilir. Demokratik kitle örgütlerinde genel olarak demokratik yan ağır bastığı için böyle bir sapma olabilemez denilecektir. Hemen söyleyelim ki, burada bu kavramı birinci olarak "kitle kuyrukçuluğu" yerine ve ikinci olarak da "örgüt içi anarşi" ya da örgüt içinde "çok başlılığın" savunulmasına tekabül ederek kullanıyoruz. Ve bu ikisi birleştirildiğinde "kitle mi, kadro mu" ikilemi yaratıldığı için ve "heterojen bir kadrolaşma" (doğal olarak) söz konusu olduğu için bu konuyu özellikle ele alıyoruz.

Elbette demokratik kitle örgütleri, kadro örgütleri değildirler. Ancak bu, demokratik kitle örgütünde (aktif üye anlamında) kadroların çalışmadığını belirtmez. Aktif üye ile en geniş kitleyi, örgütün çalışma tarzı konusunda bir tutumduğumuz için, işte bunun içindir ki, kadrolar ve kitle arasında oldukça muğlak olan ("muğlak", çünkü kimin "kadro", kimin "kitle" olduğunun örgütleri kesin olamıyor) ve fakat yine de varolan bir hiyerarşi mevcuttur. Bu, karar alınışında da, bunları pratiğe geçirmede de söz konusudur. (Her dernekte yapılması doğal olan "dar toplantıları" hatırlayalım.)

Öyleyse, kadroların örgütteki birincil işlevini saptamamız gerekmektedir. Ve bu da, onların, örgüt çizgisinin (politikasının) gerçekleşmesi uğruna çalışmalarıdır. Demokratik kitle örgütlerinde kitlelerin en somut sorunlarının çözümü için (reformlar uğruna) mücadele verirken, sorunlarına gerçek çözümün devrimci mücadele olduğunu, kurtuluş için tek yolun devrim olduğunu anlatmalarıdır; örgüt çizgisi olan en geniş anti-emperyalist, anti-faşist propagandayı yapmalarıdır...

Demokratik merkezîyetçilik, merkezi direktiflerin (örgüt çizgisinin) aktif üyeler aracılığıyla pratikte gerçekleşmesini, yani "demokratik" (kitlesel) katılımı bulunmasını gerektirir. İşte bu, "demokrasi temeli üzerinde bir merkezîyetçiliktir." Bu, kitle çizgisini pratikte uygulayabilme yeteneğine göre geçerlilik kazanır. Aşağıdan yukarıya kitle katılımıyla kurulan örgütlerde demokratik merkezîyetçiliğe yaklaşımın bir yanısırdır bu. Kitle çizgisi yönteminin bir sonucu olarak örgüt çizgisinin (politikasının) geliştirilmesi böyle olur.

Peki, örgüt çizgisini kim geliştirecektir? Elbette ki, kitleler arasında çalışma yapan, yukarıda da anlattığımız gibi aktif üyelerdir, yani kadrolardır. Onlar, "öncüler" olarak önemli işlevlere sahiptirler. Onlar, merkezi direktifleri (örgüt çizgisini) yansıtan güncel, pratik kararları kitlelere iletmekle yükümlüdürler. Ve bu kararlar da bir yönetime organından çıkmak durumundadır. İşte bu noktada örgütsel işlerliği sağlama anlamında demokratik merkezîyetçilik (kitle çizgisinin sonucu olarak) bir kez daha gündeme gelmektedir. Çünkü kitlelerin öncülüyle "yönetim organı" arasında sıkı bir diyalog söz konusudur. Devrimciler arasındaki bu diyalog, kolektif önderlikte anlam kazanmaktadır ("dar toplantılar" pratiği).

Sorun bu boyutlarıyla kalsaydı eğer, çözümü kolay olurdu. Halbuki bu kolektif önderlik içinde de bir heterojenlik, farklı siyasi yoğunlukların birleşmesi ortaya çıkmaktadır.

Toparlarsak: Kadro örgütü mü, kitle örgütü mü ikilemini yaratan yanlış esas olarak bir örgütün kitle çizgisi ve (bizim burada özel bir içerik

yüklediğimiz anlamıyla) demokratik merkezîyetçiliğin birbirine karıştırılmasından kaynaklanmaktadır.

Kitle çizgisi, bir örgütün etkime alanı içinde -kitesine- uygulanabilir. Ve eğer bütün olarak bu alan ele alınır, uygulanan kitle çizgisinin bizzatı demokratik merkezîyetçilik olduğu görülür. Halbuki örgütü -üyeleriyle ya da aktif unsurlarıyla- özgül bir bütün olarak sınırladığımızda (tabii onu kitesinden koparmadan) onun örgütsel işlevini açıklamak durumunda kaldığımızda, demokratik merkezîyetçiliğin kapsamını daraltmalıyız. Ve burada onu, örgütün genel olarak uyguladığı kitle çizgisinin doğal bir sonucu olarak belirlemeliyiz ki, böylece devrimcilerin "karar alma süreçlerini" muğlaklıktan kurtarmış oluruz. (Elbette kitle çizgisi ihmal edildiği anda da "büyükçülük" kapsamına düşüleceği unutulmamalıdır.) Demek ki, ele alınan bütünlerde, gittikçe genişleyen (kitle çalışmasıyla özdeşleşebilen) ya da daralan (bir örgütsel işlev olarak anlam kazanan) demokratik merkezîyetçilik uygulamaları söz konusu olabilmekte. Bu yüzden, tartışılarda, ne için ve nerede demokratik merkezîyetçilik, işte bu iyice belirlenmelidir. (Tıpkı sosyalist bir ülkede makro planda demokratik merkezîyetçilik uygulaması ile bu ülkeyi yöneten proletarya partisi içindeki demokratik merkezîyetçiliğin karıştırılmaması gibi...)

Kademelenme açısından kadro-kitle ikileminin yanısıra farklı siyasi yoğunlukların varlığının heterojen bir kadrolaşmayı doğal olarak birlikte getirdiğini belirtmiştik. Bu ikincisi, birinciyeye de sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü her siyasi yoğunluğun kadrolarının ayrı "kitle tabanları" olduğu da söylenmektedir...

İşte tüm anti-faşist, anti-emperyalist siyasi yoğunlukların demokratik kitle örgütlerinde birarada çalışma zorunluluğu ve onların bizzatı ayrı olma gerçeği, bu örgütlerde özellikle denetim açısından önemli sorunlara kaynaklık etmektedir. Çünkü varolan yapıları, ayrı örgütlerin oluşturduğu bir ittifaklar cephesi değil; özgül ekonomik-demokratik mücadele ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele platformu üzerinde ki eylemlerin muhtevasına göre biçimlenen kitle örgütleridir. Dolayısıyla, söz konusu olan kendi özgül boyutları kapsamındaki bir örgütlü mücadeledir.

Bununla birlikte, bu tür örgütlerde sıkı disiplinin (denetimin) sağlanması gerçekten zordur. Fakat bu bizim öncüler arasında bile "disiplinsizliği mi" savunmamızı gerektirir? Elbette ki, hayır! Çünkü farklı görüşler birarada bulunsa bile, bunlar, önceden saptanan ikeli birlik temeli üzerinde yer almalarıdır. Ve bu ilkeler gelişimin devrimci eyleminin birliğini gerçekleştirecek ilkelerdir. (Bunların içeriğinin ayrıntısında tartışılması burada konumuzun dışındadır.)

Bir örgüt, genel anlamıyla yoğunluğun görüşlerine uygun bir işleyişe sahip olmasıyla, öte yandan azınlıkların görüşlerinin de savunulabilmesine olanak tanımasıyla yönetsel açıdan "demokratik" bir içerik taşır. Bu genel doğrudan yola çıkarak demokratik kitle örgütlerinde denetim mekanizmasına ne ölçüde yer açıklık getirebiliriz? Zaten aşağıdan yukarı demokrasiyle yönetimin denetlendiğini, yukarıdan aşağıya merkezîyetçilikle de tabanın denetlendiğini söyleyebiliriz. Ancak, denetim olgusunu böylelikle genelinde (soyut) açıklamak, pratikte karşılaştığımız sorunları çözümlenemeye yeterli olmuyor. Demokratik kitle örgütünde, saptadığımız kademelenmenin doğrultusunda; yönetim organı, alt organlar (ki, bu ikisi kolektif önderliği sağlayan önderlerden oluşuyor) ve kitleleş katılım, yani bu bütünsellik içinde mekanik değil fakat organik bir biçimde içiçe varolan unsurlar arasındaki karşılıklı denetimi görebilmeliyiz.

Demokratik merkezîyetçiliği uygulamayı örgüt ile kitesini arasındaki bağ açısından ele aldığımızda alınan kararların pratikte denetiminin ölçüsü ne olmalıdır? Bunu anlatılmak için, hemen, kitlelerin henüz olgunlaşmamış dileklerini körcesine izlemenin kitle çizgisi olmadığını hatırlatalım. Kitleye basdırma, mücadele içinde zaten sürekli gündemdedir: Kitlelerin sorunlarını tesbit etme ve onların sistemleşmiş görüşlerini derleme, her zaman unutulması gereken bir görevdir. Zaten örgüt çizgisi kitle çiz-

gisinin bir sonucudur. Öncüler doğru siyasi kararların inatçı birer savunucusu olmalıdırlar. Belli tarihi dönemlerde kitlenin gündelik çıkarlarına ters düşseler bile, devrimci siyaseti savunmalıdırlar ve bu anlamda kitlelerin kararın doğruluğuna kendi öz deneyimleriyle inanmalarını sağlayarak, kitleye güvenererek ve kitlenin örgütte güvenini sağlayarak devrimci bir çalışma tarzı uygulamalıdırlar. Bunu başarmazlarsa, ya kuyrukçuluk, ya da büyükçülük sapmalarına düşerler.

Öte yandan, örgütün politikasını pratiğe aktaran öncülerin kendi aralarında heterojen bir kadrolaşmadan, azınlık görüş-çoğunluk görüş ikileminden ve giderek yönetim organıyla bu yönetim organının "ideolojisini" benimsemeyen siyasi yoğunlukların varlığından kaynaklanan bir örgüt içi denetim sorunuyla karşılaşabiliriz. Örgütlü mücadele vermek ve gelişimin mücadelesinde somut bir eylem programı uygulamak yerine, dar grupçu bir görüşle ve siyasi çalışma yapmak mazereti altında pratik içinde örgütsel denetimin kurallarını uymadığını da görebiliriz. Dahası, bu tür anlayışlar, kendilerine geçerlilik kazandırmak için ilginç demokratik merkezîyetçilik (ya da "merkezî demokrasi") teorileri yaratmaya yelteniyorlar. Elbette ki bu ve benzeri anlayışlar, örgütlü mücadele içinde "grup tavı" kayılabilmeyi meşrulaştırmak için savunulmaktadır. Bunlardan yalnızca ikisini örnek alalım.

Şu iddia ediliyor: "... kitle örgütlerinde örgütsel işlevler denildiğinde merkezî demokrasi (?) olmak gerektiği hemen anlaşılmalıdır." (Ekim 17 Yayınları, s.31). İşte kendi subjektif niyetlerine ideoloji yudurma çabasının bir sonucu olarak böylesine ilginç terminolojiler yaratılmaktadır. Demokratik merkezîyetçilik evrensel ilkesinin demokratik kitle örgütlerindeki boyutlarını inceleme zahmeti gösterilmeden "merkezî demokrasi" ile bu iş halledilmektedir. Ve bu ne menem diyalektik anlayışdır ki, "... demokratik işleyişle merkezîyetçilik arasındaki diyalektik bağ, bu iki kişi arasındaki diyalektik bütünlük"ten (belki de ayıp olmasın diye!) söz edilmesine rağmen "... demokratik kitle örgütlerinde temel olan, daima gündemde olması gereken, daima ağır basan demokratik işleyiştir." (altını biz çizdik, a.g.e., s.32) denilmektedir. Ve böylece diyalektik materyalizmin "aslan karşıları arasındaki mücadele, karşıların birliği geçicidir, varolan bütünde karşıların birliğini ve mücadelesini onun içinde yer aldığı ortam koşullandırır..." öğretisi güme gitmektedir. Bunun sonucu olarak da "merkezîyetçilik ise, bir örgüt, bir örgütlenme söz konusu ise ... zaten vardır" gibi siğ bir tanım getirilerek açıkça aşırı demokratizm savunulmaktadır. (Bu konuda en fazla "... kitle örgütlerinde de belli bir kademelenme, hiyerarşi gerçekleştirilmektedir." demektedirler. Başka ayrıntılı görüşleri ne yazık ki, yoktur ki, eleştirebilelim!) İşte bu mekanik anlayışın sonucu, adı geçen broşürün yazarları ve savunucuları, "proleter örgütlerde, dar kadro örgütlerindeki demokratik merkezîyetçilikle kitle örgütlerindeki merkezî demokrasi (?) arasında çok önemli farklılıklar vardır." görüşünden yola çıkıp, iki tür örgütlenme arasındaki farkı, birisinde daima merkezîyetçiliğin, diğerinde ise daima demokratik yanının ağır basmasında bulmakta ve belki de sahip olduğu demokratik işleyişin bir sonucu olarak kitle örgütlerinin, "demokratik" kitle örgütleri olduğunu sanmaktadırlar. (Çünkü onların "bir örgütün karakterini onun eyleminin muhtevaşı belirler" diye Leninist bir tezden haberleri yoktur.)

Kendi subjektif niyetlerine ideoloji yudurma hastalığı ile malul ikinci anlayış (ki, pratikte birinciyel kol koladır, "birlik" içindedir.) ise, "grupların gücü nisbetinde temsil edilmesini" savunmaktadır. Grupçuluğu meşrulaştırma ve hatta yönetimde pay ayırarak imtiyaz çıkartma uğruna demokratik merkezîyetçilik ilkesini tahrif etmek için gösterilmektedir bu çaba... "Tek kitle örgütünü bir şiar olarak ortaya atmanın yetmeyeceği" tebitinden yola çıkarak örgütlü mücadeleyi reddeden bir noktaya ulaştıklarının farkında olmaları gerekir. Çünkü hiçbir somut durum, devrimci örgütlenmenin yerine anonim şirket anlayışının getirilmesini gerektirmez. ** "Ama hayır, bu arkadaşlara göre proletaryanın siyasi çizgisi birden fazla olur. Bunlar ayrı ayrı gruplarda örgütlenir, bu sebeple bunlardan bir tanesini savunmaların yönetime gelmesi savunulamaz deniyorsa, o başka! Görüldüğü gibi bu tür düşünceler de mevcut doğum ve gruplu du-

rumu olması gerekenle karıştırmaktan ileri geçiyor.

"Aslında sorunun özü, üzerinde mücadele edilen alanın eylem programı üzerinde anlaşılıp, anlaşamadır. Bu mutlaka bir tek siyasi çizgi tarafından gerçekleştirilecektir veya tek bir siyasi çizgi olursa bu iş alamaz tipinde önmeler, siğ, yanlış önmelerdir ve subjektif konuma uygun ideoloji yaratma hastalığıdır." (Devrimci Gençlik Dergisi, Sayı 1, s.11)

Bütün bu yanlış anlayışların karşısında ise bizim demokratik merkezîyetçilik ilkesini daha bir tutarlılıkla savunmamız zorunlu olmaktadır. Mevcut duruma boyun eğmek yerine, onu aşmak için devrimci önmeler getirmek bizim görevimizdir.

Bu önmelerden birincisi ideolojik mücadele ile ilgilidir. Ve bu anlamda eleştirî-özeleştirî mekanizmasının aksatılmadan işletilmesidir. Farklı siyasi yoğunlukların aynı gençlik örgütünde birarada bulunmasının çıkaracağı çalışma ortamını gidermenin ve gelişimin devrimci eyleminin birliğini sağlamanın en etkili yollarından biridir ideolojik mücadele... Ve bunun yordamı örgüt içi ideolojik eğitimdir. Sosyalizm için birer okul olması gereken kitle örgütlerinin işlevini böylelikle de açığa çıkarırız. Sosyalizmin en genel sorunlarının öğretilmesinin ve tartışılmasının yanısıra, ve buna bağlı olarak, gençlik örgütünün özgül mücadelesine anlam kazandıran bir yaklaşımla gençlik mücadelesinin eylem programına ilişkin tartışmalar kıyasıya yapılmalıdır. Böylelikle, ideolojik eğitim yoluyla, kitle çizgisine ve demokratik merkezîyetçiliğe uyum sağlamak için, kadrolar "ortak bir dil" e sahip olmalıdırlar. (Bu ortak dilden kast edilen, elbette ideolojik tavizler ve hele hele ortak bir terminoloji yaratma hiç değildir. Tartışma sürecinde, kullanılan deyimlere herkesin aynı bir siyasi içerik yüklemeyi asariyeye indirme çabasıdır. Örneğin bu yazının kaleme alınış amaçlarından birisidir bu çaba...)

Eleştirî-özeleştirî mekanizmasının devrimci bir yordamla çalıştırılması ideolojik mücadelelerin entellektüel geçezelik ya da bir sinir harbi olarak bozuma uğratılmasını engelleyecektir. Bu yüzden, eleştirî yaparken subjektif davranılmamalıdır. Subjektif eleştirî (belirsiz ve temelsiz konuşmalar, ve süphecilik) örgüt içinde ilkesiz sirtümler yaratır. Özellikle kitlelere yönelik eleştirilerde "peygamber tavırlar" takınılması buna bir örnektir. Olayların üzerine devrimci bir yöntemle gidilmesi yerine, ideolojik tartışmalar da "trafik polisiği" işlevini yüklenen arkadaşlar vardır. Bazı arkadaşlar ise "grup tavı" koyma adına takım tutar gibi tarf tutabilmektedirler.

DEVAMI SAYFA 4'TE

* Bu sorunun cevabı enine boyuna "demokratik mücadele ve demokratik kitle örgütleri" adlı broşürümüzde verildi.

** Biz, anonim şirket kuracakmış gibi, ta başından, birtakım önyargılarını bu dönemin örgütlenmesinin temel koşullarımız gibi ortaya konulmasına karşı çıkıyoruz. Hele hele bunun çözümlenmesi, grupların yönetiminde nisbi temsil edilme zorunluluğu anlamındaki mekanik ve art niyetli önmelerde aramanın sakatlığına inanıyoruz. Siyasi yoğunlukların demokratik kitle örgütleri içinde varolanları gerektirir herhangisi bir örgütün en doğal özelliği olan çoğunluk-azınlık diyalektik birliğini zaten yok edemez. Buna karşı çıkmak kesinlikle tek bir görüşün iktidarının savunmak değil, ve fakat her tür yönetimde zaten çoğunluğu temsil eden bir görüşün varolmasını savunmaktır. Ve pratik, söz gelimi Ankara'da herkesin kabul ettiği çözümlerini bulmuştur. her siyasi yoğunluk, birimlerde kendi kitle çalışmalarını yaparak temsilcilerini seçmiştir ve bu temsilcilerin oluşturduğu bir tartışma ortamında öğrenci gelişimin çoğunluğunun görüşlerini yansıtan bir yönetim kurulmuştur. Ancak böyle bir yönetim ne iddia edildiği gibi tek bir görüşün iktidarı, ne de şimdiki birtakım önyargılarla istendiği gibi her görüşün nisbi temsili yoluyla gerçekleştirilmiştir. Gerçek çözüm somut olması gerektiğinden, somutun çözümlenmesi, yönetimde çoğunluğun en demokratik şekilde yer almasına (ama parti merkez komitesi gibi değil) ve azınlığın en demokratik muhalefet (ama demokratizm olarak değil) yapma olanağının sağlanmasıdır.

proletarya partisinin uygulamasına göre, değişik şartlar altında, değişik şekillerde ifadesini bulur" (Mao, Çin'in Özellikleri ve Devrimci Savaş). Bu makalesinde Mao, evrensel ilkelerin bir ülkenin somut şartlarına nasıl uygulanacağını üstün bir örneği verir. Yine aynı konuda Lenin'in şu sözleri de oldukça öğreticidir:

"Sadece belli bir toplumun istisnasız bütün sınıfları arasındaki ilişkilerin tümünün nesnel bir değerlendirilmesi ve dolayısıyla da o toplumun eriştiği nesnel gelişme düzeyinin ve o toplumun diğer toplumlarla olan ilişkilerinin değerlendirilmesi, öncü sınıfın doğru taktikleri için bir temel olabilir." Bize göre Türkiye Solu'nun 50 yıllık geçmişinde teorinin Türkiye'nin somut şartlarına bu anlayışla uygulanması hemen hemen hiç söz konusu olmamıştır. Bir yandan evrensel gerçekler çarpık ve sakat bir şekilde ele alınmış, bu evrensel doğruların Türkiye somutuna bilimsel bir uygulaması yolu hiç tutulmamıştır. Teori Marksizmin kaba gerçeklerini aktarmacı bir anlayışla tekrarlanıp durmasından ibaret birşey olarak görülmüş, pratikte de soyut bir sosyalizm ve yoksulluk edebiyatından öteye gidilmemiştir. 1970'lerde devrimciler önce Marksizmin evrensel doğrularının çarpıtılmasına ağır bir darbe indirmişler, bu evrensel gerçeklerin Türkiye somutuna uygulanmasıyla, Türkiye'ye özgü yolun ortaya çıkartılması konusunda önemli adımlar atmışlardır. Ama açıktır ki, bu yolda alınacak daha çok mesafe vardır.

İşte bu nedenlerle ideolojik mücadele, Marksizmin evrensel gerçeklerinin Türkiye devriminin teorik ve pratik sorunlarını çözmeye rehberlik etmelidir. Bunun için ise, Marksizmin ışığında dünyaya doğru bir bakış ve ülkemizin somut şartlarının doğru bir çözümü gerekir.

Bu nedenle ideolojik mücadele ülkemiz devriminin sorunlarında yoğunlaşmalıdır. Çin-Sovyet polemiklerinin dar sınırlarına hapsedilmemelidir (2). "Asıl sorun bugün her ülkenin proleter devrimcilerinin, bir yandan oportünizm ve 'sol' doktrinciliğe karşı mücadelesinin temel hedeflerinin - ilke hedeflerinin- bilincine varmaları ve öte yandan da bu mücadelenin her ülkede, o ülkenin ekonomisinin, siyasetinin, kültürünün, ulusal bileşiminin (...) özel karakterine uygun olarak yürüneceği somut örneklerini değerlendirmeleridir." (LENİN)

4 GEÇİŞ TOPLUMLARINDA KAPİTALİZME GERİ DÖNÜŞ MÜMKÜNDÜR

Tarihte üretim tarzları arasında bir geriye dönüş sosyalist devrimlere gelinceye kadar görülmez. Tarihin gelişimi daima ileriye doğru olmuştur. Kısa dönemli zikzaklar ve iniş çıkışlar bu anlamda bir geriye dönüşü ifade etmezler. Örneğin burjuva devrimlerinden sonra aristokratların ve feodalilerin iktidara gelmesi bu anlamda bir geriye dönüşü ifade etmezler. Olsa olsa tarihin düz bir çizgi izlememesine zayıf bir örnek olabilir. Tarihin düz bir çizgi izlememesi ise sosyalizmden kapitalizme geriye dönüşün, yeterli bir teorik gereksesi asla olamaz. Sosyalizmden kapitalizme geri dönüşü mümkün kılan, sosyalist devrimin diğer devrimlerden farklı niteliğidir. Diğer bütün devrimler, alt yapıdaki belirli seviyeye kadar yükselen yeni üretim ilişkilerini takip eder. Artık bu noktadan sonra, politik-hukuki alanlardaki duraklama ve geriye dönüşler niteliksel bir geriye dönüşü gerçekleştirme imkanından yoksundurlar. Zira tarihte nihai belirleyici - esas etken- iktisadi yapıdır.

Bu noktadan hareketle, revizyonistler sosyalizmden kapitalizme geriye dönüşü reddederler. Madem ki, şimdiye kadar hiç olmadı, o halde şimdi de olmaz. Madem ki, kapitalizmden feodalizme geriye dönüşü, sosyalizmden kapitalizme geri dönüşü olmaz. Bu düşünceler diğer bir gerçeği saklama gayretinin ifadesi değilse kararlılıkta yüksek sesle söylenen bir türküdür. Sosyalizmden kapitalizme geriye dönüşü mümkün kılan, kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinin özgül karakteridir. Diğer bütün devrimlerin aksine, sosyalist devrim bir başlangıçtır, "oşağıdan yukarıya doğru devlet mekanizmasının parçalanarak iktidarın ele geçirilmesi ve yukarıdan aşağıya sosyalist üretim ilişkilerinin inşasıdır".

İktidarı işçi sınıfının ele geçirmesinden sonra, burjuvazi tamamen yok edilmemiştir, burjuvazi ideolojisi, ahlakı ve geleneği devam etmektedir. Küçük üretim ve özel mülkiyet uzun bir dönem varlığını devam ettirmektedir. Sosyalist üretim ilişkilerinin yukarıdan aşağı örgütlenme-

si, işçi sınıfı iktidarının bilinçli-iradi eylemi ile olmaktadır. Bu iktidarın sakatlanması ileriye doğru -sosyalizme doğru- gelişmeyi keser. Bu halde geriye dönüş kaçınılmazlaşır. Bu kesilme sosyalist devrimin hemen etesinde direnişini devam ettiren burjuvazinin doğrudan bir karşı-devrimle olabileceği gibi revizyonizmin iktidarı aracılığıyla dolaylı bir yolla da olabilir. Devrimin ilerleyen dönemlerinde ise burjuvazinin direnişi esaslı ölçüde kıtılmış olduğu için doğrudan bir karşı-devrim ihtimali azalır -ken, revizyonizmin iktidarı aracılığıyla bu iktidarın sakatlanması olasılığı devam eder ve hatta artar. İşte bütün bu biçimler, içinde bulunulan koşullara göre geriye dönüş yolunun farklı, basit ya da karmaşık süreçlerini yaratırlar. Açıkça karşı-devrimci bir iktidar başka, yine üstünde burjuva ideolojisi olan revizyonist bir iktidar başka süreçleri yaratır. Bir doğrudan kapitalizme dönüşü iken, diğeri dolaylı bir geriye dönüş sürecidir. Yugoslavya ve Macaristan hareketi bu farklı durumlara verilecek örnekler olabilir. Bir devrimcinin belki ilk bilmesi gereken şey, bütün gelişmelerin son tahlilde ya proletaryadan, ya da burjuvaziden yana olduğudur. Ve bunu bilmek doğru bir siyasetin ilk temel şartıdır. Ama bu kadariya yani bu siyah ve beyaz renklerle sınıf mücadelelerini karmaşık yapı içerisinde proletaryanın doğru siyasetini tesbit etmeye ve yürütmeye imkân var mı? "Doktrinerlerimiz bir yandan gelişmelerin evrenselliğini ve çeşitli şeylerin ortak niteliklerini tam olarak öğrenmeden önce gelişmelerin özelliklerini ve tek tek şeylerin öz niteliklerini incelememiz gerektiğini, öte yandan bazı şeylerin niteliklerini öğrendikten sonra, henüz iyice incelemeyen ya da yeni ortaya çıkan somut şeyleri incelemeye devam etmek zorunluluğunu anlamamaktadırlar. Bizim doktrinerlerimiz çok temel; somut şeylerin yarıcı incelenmesinden kaçınıyor, genel doğruların buluktan çıkıp geldiğini sanıyorlar (...) ve bu halleriyle insanı doğrulara ulaştıracağı normal yolu ya bütünü inkar ediyorlar, ya da başaşağı çeviriyorlar" (Mao, Gelişmeler Üzerine).

İşte bu nedenlerle Sovyetler Birliği'ndeki revizyonizmi ve genel olarak geriye dönüş konusunu ele alırken ilk işaret edilecek nokta olarak "revizyonizm burjuva ideolojisi, o halde revizyonizm iktidara gelince burjuvazi iktidara gelmiş olur, o zaman da sosyal emperyalizm olur", şeklindeki aşırı basitleştirme ve bu suni mantıkla gözüm getirmenin sakıncalarına dikkat etmek gerekir. Sorunları aşırı basitleştirecek düzeyde mantıkla gözlemek herhalde bize burjuva ideolojisinin bıraktığı bir miras olmalı! Sorunları bu biçimde ele alıp kolayca gözlemek ülkemiz so-lunda oldukça yaygındır. (3) Devrimci bir siyasi hat böyle bir yolla oluşturulamaz. Bizim yapmamız gereken şey, somut durumu bütün ayrıntılarıyla doğru bir şekilde ele almak ve somut duruma uygun doğru politik bir çizgi çizmektir, ağır politik yanlışlara düşmemek olmalıdır.

5 MODERN REVİZYONİZM VE SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE GERİYE DÖNÜŞ

Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin yeniden inşa edildiği biçimindeki görüşlerde ilk bakışta bir eklektiklik gözle çarpmaktadır. Aynı şey söylenmeye çalışılmasına rağmen, görüşler özünde farklı tezlere dayanmaktadır. Bazen aynı görüşü savunanlar bu iki farklı tezi birarada savunmaktadırlar. Buna Halkın Sesi'nin savunduğu görüşü örnek olarak verebiliriz. Sonuçta Sovyetler'e "sosyal emperyalist" densen, onlar için yerleridir. Enver Sedat'tan, DP'li Özer Ölçmen'e "Yoldaş'tan, Mehmet Ali Aybar'a kadar her türden görüş bu iddiayı ispatlayan "bilimsel" bir kanıt olarak kullanılabilir. Hatta, Che'den alıntı dahi yapılabilir. Gençler ne Amerika, ne Rusya diye gösteri yapırlarken yoldan geçen halktan kişiler onları alkışlamış ve "işte böyle olmalı" demişlerse, bu durum iki süper devlete karşı siyasetlerinin ne kadar doğru olduğunu ispat eden bir kanıttır. (Aslında Halkın Sesi bizim embaştan reddettiğimiz aktarmacı-kopyacı zihniyetin ülkemizdeki en parlak örneklerinden biridir. Onların yaptığı Çin'in resmi dış politikasının uygulamasından başka birşey değildir.)

"Sovyetler Birliği'nde sosyal emperyalizmi" konusunda genel olarak iki ana tez bazen işçile savunuluyor. Bir görüşe göre revizyonizm burjuvazinin doğrudan iktidaridir. Revizyonizmin iktidarı, kapitalizme doğrudan geri dönüşü sağlar. Daha yaygın olarak da revizyonizmin iktidarı i-

le yukarıdan aşağı geriye dönüşü gerçekleştirildiği, kapitalizmin restore edildiği iddiası. Bu iki tezden birincisi, sosyalizmle kapitalizm arasındaki farkın proletarya diktatörlüğü olduğu, ikincisi ise artı-değer sömürsü, kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu görüşüne dayanır. Bu iki tez ülkemizde "Sovyet emperyalizmi"ni savunan hemen bütün gruplar tarafından işçile savunulmaktadır. Biz bu yazımızda kendimizi esas olarak bu konudaki iddialarla sınırlıyoruz.

Birinci tez kapitalizmle sosyalizm arasındaki farkı belirten temel, politik üst yapıda proletaryanın iktidarı burjuvaziye kaptırması olarak alır. Revizyonizmin iktidarı, bu olguyla gerçekleşir. Bu yolla sosyalizm, devlet kapitalizmine dönüşür (Zira, revizyonizm, doğrudan burjuva ideolojisi). Bu teze dayandığı anlaşılan görüşlere göre Sovyetler Birliği'nde 1956 yılından beri emperyalizm vardır. "20. Kongre, revizyonist Krüççef kliğinin tam manasıyla hakimiyetini onayladı. Bu tarihten itibaren Sovyetler Birliği'ndeki proletarya diktatörlüğü tamamıyla burjuva diktatörlüğüne dönüşü." "Revizyonizm daha başlangıcında (1956'da) son tahlile varmıştı. Böylece ABD'den başka dünya gericiğinin ikinci merkezini yarattı ve 20 yıllık evrimıyla da dünya gericiğinin esas merkezi haline geldi." Bu iddiaya göre açıkça görüldüğü gibi 1956'da Sovyetler, dünya gericiğinin ikinci merkezi haline gelmiş, sonraki 20 yıllık gelişmesi, onu baskı emperyalist haline getirmiştir. Hemen belirtmeliyiz ki, bu tez saf olarak ülkemizde hiçbir grup tarafından savunulmamaktadır. Bu tezin savunulduğu metinlerde aynı zamanda revizyonizmin 20 yıllık bir evrimine sahip olduğu ve bu evrim yoluyla Sovyetler Birliği'nde kapitalist üretim ilişkilerinin hakim duruma getirildiği görüşleri de ileri sürülür. Biz tezleri saf olarak kabul ederek ayrı ayrı ele alacağız.

Bu konuda iki noktaya değineceğiz: Birincisi politika tek etken olarak ele alınmaz. Sosyalizm döneminde politik üst yapı -proletarya diktatörlüğü, esas olarak sınıfsız topluma geçinceye kadar belirleyicidir. Bununla beraber, sosyalist üretim ilişkilerinin inşasının seviyesine göre değişken bir rol ifade eder. Yani tam bir karşılıklı etkileşim söz konusudur. Başlangıçta politika belirleyici iken bu sonuna kadar aynı şekilde sürüp gitmez. Politik iktidar kanalıyla sosyalist üretim ilişkilerinin inşası yolunda mesafe katıldıkça, sınıf ilişkileri azaltıldıkça gitgide politikanın rolü azalma yolunda gelişecektir. Politikanın rolü bu bakışla sosyalist devrimin başlangıç döneminde ve sosyalist üretim ilişkilerinin ileri dönemlerinde aynı olmaz. Henüz sosyalist devrimin başlangıç döneminde olan bir ülkede revizyonizmin iktidarı kısa sürede kapitalizme geri dönüşü sağlar. Bunun yanında sosyalist devrimden sonra henüz burjuvazinin direnişi tam olarak devam ettiği ve geri dönüşü hayalleri yok edilmediği için doğrudan bir karşı-devrim yoluyla geriye dönüş her zaman imkân dahilindedir. Buna karşılık devrimin ilerleyen dönemlerinde doğrudan bir karşı-devrim olasılığı gittikçe ortadan kalkarken, revizyonizmin iktidarı yoluyla geriye dönüşü imkânı esas olarak sınıfların ortadan kalkmasına kadar devam eder, ama sınıf farklarının, burjuvazinin ve küçük üretimin tasfiyesiyle oranlı olarak zayıflar. Sınıf farklarının, bürokrasi ve küçük üretimin zayıf varlığıyla sınırlı olduğu bir noktada, revizyonizmin iktidarıyla beraber tıpkı burjuvazinin etkin bir şekilde varlığını sürdürdüğü, yaygın küçük üretimin bulunduğu noktada revizyonizmin iktidarının aynı sonucu ve hemen yaratacağını ileri sürmek kabul edilebilir bir iddia olamaz.

Özetle, sosyalist üretim ilişkilerinin belirli bir seviyeye kadar örgütlenmiş olması geriye dönüşü direnen bir unsur olarak ele alınmalı ve mutlaka gözönünde bulundurulmalıdır. Bu direnen faktör, sonucu, kendi gücü oranında şu veya bu şekilde etkileyecektir. Sovyetler Birliği'nde bu faktör verilebilecek diğer bütün örneklerde olduğundan çok daha güçlüdür. Öyle ki, Stalin 1938'lerde sosyalist üretim ilişkilerinin inşasının tamamlandığını, Sovyetler'de sınıf karşıtlıklarının keskinliğini yitirdiğini ileri sürmüştü. Bunun yanında ve belki bundan daha önemli olan ikinci bir nokta daha vardır: Politik etken sadece iktidar ya da parti değildir. Proletarya, parti aracılığıyla iktidarı ele geçirir ve yukarıdan aşağı üretim ilişkilerinin inşasıyla birlikte yeni insan ilişkilerinin de inşasına girişir. Bir

yandan proletarya iktidarı bütün devlet aygıtında, orduda, polis ve gizli teşkilata varıncaya kadar bütün politik üstyapı alanlarında kurumsaldır. Diğer yandan, ideolojik, ahlaki, kültürel, bilimsel alanlarda da aynı gelişme söz konusudur. İşte başlangıçta sadece parti, ordu ve iktidar olan politik üstyapıdaki proletarya varlığı, devrimin ileri gelişme dönemlerinde bütün üstyapıda genişleyip derinleşir.

Geçiş aşamasının ileri dönemlerinde revizyonizmin iktidara gelişiyle beraber başlayan geriye dönüğe maddi üstyapı ile beraber üstyapıdaki, politik alandaki, ahlaki, ideolojik, kültürel ve geleneksel bütün bu proleter mevziler, partinin iktidardaki revizyonist kükür dışındaki unsurlar dahil-direnen unsurları oluştururlar. Devrimin başlangıç dönemlerinde geriye dönüğe direnen unsurlar zayıf devrime direnen ve geriye dönüğe zorlayan unsurlar güçlüdür. Devrim ilerledikçe, bu güç dengesi tersine doğru gelişir ve geçiş aşamasının tamamlanmasından sonra artık geriye dönüğe imkansız hale gelir.

Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin iktidarı geçiş döneminin oldukça ileri bir aşamasına rastlamaktaydı. Moral-politik ve maddi plandaki unsurlar yine geriye dönüğe direnen dış unsurlarla beraber (ki, bu bütün dünya sosyalist hareketin kazanılmış mevzileridir) önemli bir güç ve etkiyi ifade ederler.

Revizyonizmin direnen unsurları kırımsa, sınıf tabanını yaratıp geliştirmesi, iktidara geldiği zaman dayandığı tabaka imtiyazını geliştirip genişletmesi, işte bütün bunlar geriye dönüğe sürecini oluştururlar.

Bu süreç ayrıca düz bir çizgi izlemeye. Direnen unsurların etkisine ve ortaya çıkan yeni durumlara göre inişli-çıkışlı ve duraksız bir yoldur bu... Bu zikzakların tekrar ileri doğru bir gelişmeye dönüştürmesi de mümkündür. (Ki, bunun temel şartı revizyonizmin kesin yenilgisidir.) Revizyonizmin iktidarıyla beraber kapitalizmin geri geldiğini ileri süren görüş sonuç olarak 1-politik etkeni tek etken olarak gördüğü için, 2-politik etkeni sadece iktidar olarak değerlendirdiği için ve bu iki sebeple geriye dönüğe direnen unsurları hiç dikkate almadığı için, 3-geriye dönüğe düz bir çizgi haline getirdiği, bunun sonucunu olarak da geriye dönüğe mutlaklaştırılan bir anlayışta olduğu için bilimsel bir görüş değildir.

Bilimsel sosyalizmde ekonomiyale politikadaki sıkı bağlantı ve belirleyiciliği salt politikaya (veya salt ekonomiyeye) indirgen görüşün adıdır Marksizmin karikatürü!

Zaten resmi Çin görüşü ve de Halkın Sesi ve de Enver Hoca esas olarak bu tezi savunuyorlar. (Nasıl savunurlar ki, 1963'e kadar SBKP kardeş komünist partiydi. 1968'e kadar ise kapitalizm-emperyalizm diye bir iddia yoktu!) (Esasen başta da söyledığımız gibi kimse saf olarak bu görüşü savunuyor. Bu kez genel olan ikinci tezle işiğe olarak savunuluyor.

İkinci tez ise şu: Revizyonizmin iktidarı yoluyla başlayan geri dönüğe, 1968 yılında tamamlanmış, Sovyetler Birliği, sosyal emperyalist bir ülke haline gelmiştir. Biz bu konudaki iddiaları kısaca ele alıp cevaplamaya çalışacağız.

Kapitalizmin varlığını ispat edebilmek için iki şey ileri sürülüyor: 1- Artık değer sömürüsü, 2 - Yeni burjuvazinin varlığı. İlk olarak geçiş ekonomisi sürecinde ekonominin geliştirilmesi için uygulanan maddi teşvik unsurları ve primler artık değer sömürüsü olarak ileri sürülmektedir. Bu konudaki iddialarda işletme yöneticilerinin aldıkları yıllık prim tutarının, vasat bir işçi ücreti toplamının %70'i kadar fazla olduğu ileri sürülüyor. Maddi teşvik ve prim artırı-değer sömürüsü olarak kabul edilemez. Yine parasal ilişkiler, pazar-piyasa v.s. ilişkileri maddi teşvikle beraber geçiş ekonomisinde daima vardır. Hatta bunlar geçiş ekonomisinin özelliğidir. Pazar ilişkilerinin, maddi müvevviklerin (özendiricilerin) ve ücret farklılığının tamamen ortadan kalkması, devletin ortadan kalkmasıyla mümkün olacaktır. Plân ile pazar arasındaki çelişkinin varlığı sosyalizmden komünizme geçiş sürecinde devam edecektir.

Sovyetler Birliği'nde olan ters gelişme, pazar-piyasa ve maddi teşvik eğilimlerinin varlığı değildir. Parasal ve maddi ödülleri ve primleri büyük çaplı sanayi tercihinin doğurduğu iktisadi gelişme ve Üretimi arttırma çabalarından doğup, gelişmiştir ve üretici güçleri geliştirme ve üretimi arttırma amacına yöneliktir. Ancak parasal ödülleri geniş bir şekilde uygulanması, büyük çaplı üretimin zorunluluğu olan iktisadi yapıdaki hiyerarşik düzen farklılıkları sürdürülen bir düzen yaratır. Bu farklılıklar iktisadi ilişkilerdeki işbölümü gereği olarak ve hiyerarşik bir görüntüde olmaktadır.

Maddi özendiricilik genel olarak Marks'ın Got-ha Programı'ndaki emeğe göre ücret prensibine dayandırılır. Sosyalizmde ücret farklılığı esastır. Ancak Marks, bunu sosyalist bir toplumun yaşayan burjuva ahlakına vermiş olduğu zorunlu bir öden olarak görür. Dolayısıyla ücret farklılıklarının giderek azalması gerektiği gözünde tutulmalıdır. Oysa bugün, Sovyetler Birliği'nde gözlenen ücret farklılıklarının artma yönünde olduğu. Bu konudaki rakamlar çelişse dahi, reformlarda ücret farklılığının arttırılması gerektiği savunulmuştur. Bu, geriye doğru-terisine bir dönüşür, Kapitalizmde doğru bir gelişmedir, ama Teşvik primleri, ücret farklılıkları, parasal ilişkilerin varlığının artması, piyasa ilişkilerinin varlığı kapitalizmin varlığı için tutarlı kanıtlar olmaktan çok uzaktırlar.

Burjuvazinin varlığına örnek olarak da yukarıda belirttiğimiz "imtiyazlı yöneticiler" ileri sürülüyor. İmtiyazlı yöneticilerin yeni bir burjuvazi olma eğilimi taşıdığı söylenilir. Ama bu bir eğilimdir ve bu eğilimdir Sovyet revizyonizmine can veren, ama o kadar...

Ekonomik bütünleşme v.b. doktrinlerle hegemonyacılık uygulandığı ileri sürülüyor. Ve sosyalist ülkeler arası ilişkilerde bağımsızlık ve kendi kendine yetme, yardımlaşma esas alınıyor. Sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde bütünleşme prensip olarak reddedilebilir mi? ÇKP'nin 1963 yılında SBKP'ne yazdığı mektupta sosyalist ülkeler arasındaki ilişkiler konusunda "sosyalist ülkeler arasındaki ilişkiler... tam eşitliğe, toprak bütünlüğüne, egemenliğe ve bağımsızlığa saygı, birbirinin içişlerine karışmama, aynı zamanda proleter enternasyonalizmine uygun bir biçimde karşılıklı dayanışma ve karşılıklı yardım ilkelerine dayanmaktadır. Her sosyalist ülke kendi kuruluş bakımından asıl olarak kendine güvenmelidir... bu nedenledir ki, kuruluşta esas olarak kendine güvenme ilkesine bağlı kalmak proleter enternasyonalizminin esas olarak uygulamak demektir." denmektedir. Bu görüş kabul edilebilir mi? Aynı konuda Lenin şöyle diyor: "Bütün milletlerin proletaryası tarafından yekpare ve tek bir ortak plân gözlemlenerek düzenlenen tek bir dünya ekonomisi yaratılmasına doğru bir eğilim vardır. Bu eğilim daha şimdiden kapitalist düzende kendini belli etmiştir. Sosyalist düzende daha da geliştirilip tamamlanması kaçınılmazdır... Proletarya diktatörlüğü, milli bir diktatörlükten, tek bir ülkede varolan ve dünya siyasetini etkileme olanağında yoksun olan diktatörlükten, milletlerarası bir diktatörlüğe dönüşümüne göre -vi gittikçe daha büyük bir zorunluluk olarak belirdikçe bu belâyı karşı mücadele etme zorunluluğu o kadar artar.

Küçük burjuva milliyetçiliği salt milletlerin eşitliğini enternasyonalizm olarak ilân eder. Küçük burjuva milliyetçiliği, milli bencil çıkara hiç dokunmaz." (Lenin, Doğru'da Ulusal Kurtuluş Savaşları, s. 343,344)

ÇKP görüşleri Lenin karşısında küçük burjuva milliyetçi bir mevzili temsil ediyor. Sovyet revizyonizminin bu ilkeleri kendi çıkarları uğruna kullanmak istiyor olmaları Leninist prensiplerin inkârının mazereti olamaz!

Tutarız iddialara örnekler çoğaltılabilir. Örneğin, bir derginin başında SSCB'nin borç içinde battığı ve kredi dilediği ileri sürülüyor. Sahifinin altında ise sermaye ihracettiği... Sermaye ihracını anladık ama, sermaye dilenen emperyalizmi yeni tanıdık.

"Sosyal emperyalizmi" konusundaki iddiaların süpheci tartışılacak daha pekçok noktası vardır. Ama buna ne bu derginin sayfaları ne de niteliği elverişli. Sonuç olarak söylenilebilir ki, yukarıdaki ileri sürülen kanıtlar dönüp doluşup iddia edilen görüşlere bağlantıyor. İddianın kanıt olarak kullanılması ise bilimsel yöntem değil, totolojî adı verilir.

Bugün ÇKP'nin Sovyetler Birliği'nin bütün dünya halklarının baş düşmanı olduğu temel tezine dayalı olarak tesbit ettiği ve ülkemizde kendisine dayanılarak devrim stratejisi tesbit edilen politikası, kabul edilebilir bir politika değildir. Bu üçüncü dünya politikası; 1-çöğümüzün temel çelişmesi olan sosyalizmde kapitalizm, sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki çelişmeyi iğçermiyor, 2-emperyalizmi tezi yarı-sömürge ülkeler arasındaki ilişkileri tek yanlı değerlendirilerek, nisbi bağımsızlığın rolü abartılarak tek olarak ona belirleniyeli bir özellik verilmiştir, 3-üçü dünya tahlihi sınıf ayrımına dayanmayan, ülkeleri gelişme seviyelerine göre ayıran kategorik bir ayırımıdır. Bu politikanın pratikte uygulanması ise, Sovyetler'e karşı olan herşeyi olumlu bir görev yüklenmesi mantığını dayanak yaptığı için, dünya çapındaki birçok olayda son de-

rece ters bir görüntü yaratmaktadır. AET'nin, NATO'nun desteklenmesi, Sovyetler'den yardım alan ulusal kurtuluş savaşlarına karşı çıkılması, bu ters görüntünün çarpıcı örnekleridir. Sovyetler'in yardım ettiği her devrim hareketine bir karşı-devrim gücüyle bakan mantık, Halkın Sesi'ne MPLA'nın kurtuluş hareketine "Sovyet emperyalizminin işbirlikçisi bir karşı-devrim suçlamasını yaptırttı. Ama Çin delegesi Birleşmiş Milletler'de aksi yolda bir konuşma yapınca, Halkın Sesi "özeleştiriyi" yaptı(!) Ama bu değerlendirmeyi yaptırın mantık değışı mi? Bu düşünce değışmediği için Halkın Sesi'ninki özeleştiriyi değil, tam bir kıvırtma idi. Kafa aynı olarak kaldı. Ve o kafa Aydınlik Dergisi'nin ikinci sayısında "Sovyetler bizim devrimimize yardım edebilir dediği için Çayan'ların karşı-devrimin yolu" de -dirtti. Aynı kafa Vietnam kurtuluş savaşına da karşı devrim olarak görmek zorunda değil mi?

o kafa "Aydınlik" dergisine ikinci sayısında "Brejnev'e güvenen tutumuyla Çayan'ların karşı devrimin yolu" dedirtti. Aynı kafa Vietnam'ın kuruluşunu da bir "karşı devrim olarak görmek zorundadır. Bu kafayla onlar daha çok "özeleştiriyi" yapacaklardır!

6 SONUÇ:

Aslında çok geniş olan bu konuyu bütün boyutlarıyla böyle bir dergide tek tek yazıda ele almak ve bütün yönlerini açıklığa kavuşturmak mümkün değildir. Biz bu yazımızda kendimizi esas olarak bu konudaki iddialarla sınırladık. "Sovyetler Birliğindeki geriye dönüş" probleminde nihai bir çözüm getirmeyi amaçlamadık. Yaptığımız daha ziyade bu konudaki "iddiaları" değerlendirmelerin ana noktalarını tartışmak oldu. Bu konudaki tartışmalarımız (tabii gençlik hareketi içindeki gerekli boyutlarında) devam edecek. "Sovyetler Birliğindeki geriye dönüş" konusunda sonuç olarak ne söyledimiz bize yöneltilen soruların başında geliyor. Kapitalizm mi sosyalizm mi? Proletarya diktatörlüğü mü burjuvazinin diktatörlüğü mü? Ak mı kara mı? Sosyalizmin içinde mi dışında mı? Sorun bizim açımızdan ak ya da kara demek değildir. Soyvetler Birliği'ne karşı çıkmak için çok sebep vardır ve süpheci bütün bunlar sadece "aksayan bazı şeyler" de değildir. Bu, ülkemizde devrime inancı olan herkesin gördüğü, yaşadığı bir şey ama her karşı çıktığımız şey "emperyalist"; diyecek olursak, "emperyalizm" sözcüğünün hoşmuza gitmeyen şeyler için kullandığımız kötüluk sıfatlarından ne farkı kalır?

Bugün biz revizyonist Sovyetler Birliği ile Sosyalizm arasında önemli bir çelişmenin var olduğunu söylüyoruz. Ancak bu çelişmenin sosyalizmde emperyalizmin var olan çelişmeden farklı türden bir gelişme olduğunu, farklı çelişmelerin ise farklı metodlarla çözümlenmesi gerektiği ileri sürüyoruz.

"İkna" edilmeye açığız! Ama bir iddia kırk kere tekrarlansa yine de bilimsel bir kanıt olmaz. "Hareket" Heraklitus da biliyordu ama onun bildiği "hareket kanunları" ile atom fiziğinin sorunlarını çözmeye imkan var mı?

DİPNOTLAR

(1) O ülkelerin aygıtları konusunda AEP tarihî, Bütün Ülkelerin İçişleri Birliği ve Parti-Markov Çatışını adı kitapları yararlanabilir.

(2) Süpheci Marksizm-Leninizm emperyalizm düşüncelerini "evrip çevirip, ancak gibi oynatmak" birşey olarak görülen için Marksizmin emperyalist tezini özetlediğimiz Çin-Sosyal partinin "çok geniş kapsam" bir ideolojik mücadele planına olarak belirttik. Ama böyle bir emperyalist fikirler için gerçeğe uygun bir kanıtın olmaması ne farkı olabilir? Süpheci böyle bir kanıtın olmadığı için Marksizmin üstlenmiş bizzat öğrettiği bir "buğ" Marksizm-Leninizm vardı. Devrimci pratiğin yolunu aydınlatan Marksizm.

(3) Dergimizin birinci sayısında bu konuya ilişkin satırda değışmiş. Sosyalizm herhangi bir şey ya da düşünce değil, ama genel olarak yazgı olan bir düşünceye karşı yöneltilmiş. Kendilerinin bu konuda bu şekilde düşüncelerini bildirmiş ve nasıl bir düşünce içinde olduklarını açık olarak bildirmişlerdir. Bize o konuşmaların aslıları kendi ellerinde değildir. Bu konuya ilişkin olarak 10-15 sayfalık bir eleştiri yazsa da bizim için yeterli olur. Bu yazıya göre de emperyalizm değil, ama genel olarak yazgı olan bir düşünceye karşı yöneltilmiş. Kendilerinin bu konuda bu şekilde düşüncelerini bildirmiş ve nasıl bir düşünce içinde olduklarını açık olarak bildirmişlerdir. Bize o konuşmaların aslıları kendi ellerinde değildir. Bu konuya ilişkin olarak 10-15 sayfalık bir eleştiri yazsa da bizim için yeterli olur. Bu yazıya göre de emperyalizm değil, ama genel olarak yazgı olan bir düşünceye karşı yöneltilmiş. Kendilerinin bu konuda bu şekilde düşüncelerini bildirmiş ve nasıl bir düşünce içinde olduklarını açık olarak bildirmişlerdir. Bize o konuşmaların aslıları kendi ellerinde değildir. Bu konuya ilişkin olarak 10-15 sayfalık bir eleştiri yazsa da bizim için yeterli olur. Bu yazıya göre de emperyalizm değil, ama genel olarak yazgı olan bir düşünceye karşı yöneltilmiş.

Aktarılar bizim yazdıklarımız kendi üstlenmişlerdir. Biz aktarılanları yazdıklarımız değil, ama aktarılanları yazdıklarımızdır.

FAŞİST TERÖRE BOYUN EYMEYELİM

her yerde faşizme karşı tavizsiz mücadeleyi örgütleyelim. provokasyon mantığını açığa çıkartalım.

OLİGARŞİNİN İKİ CİNAYETİ VE PROVOKASYON MANTIĞI

Gün geçmiyor ki oligarşinin kiralık katilleri devrimcilere saldırmassınlar, cinayet işlemesinler.

Neden? İşçi direnişleri, grevler geliyor, tüm halk sınıf ve tabakalarının düzene karşı muhalefeti genişliyor. Kitleleri sarıyor. Zaten istikrarlı olmayan oligarşik yönetimin istikrarı daha da bozuluyor. Bunun için alabileceği azgınlaşmayı, kan döktüyor.

Bu cinayetlerin ne ilki ne de sonuncusu olan Cezmi Yılmaz ve Halil Pelitözü arkadaşlarımız faşistler tarafından kurulan bir pusucu sonucu güpe gündüz cadde ortasında kurşunlanarak öldürüldüler. Katiller elini kolunu sallıyarak uzaktılar.... Cinayet haberinin duyulması üzerine devrimciler işletme ve İktisat Fakültelerinde forumlar düzenledikten sonra 7-8 bini aşkın bir yürüyüş kolu ile Karaköy istikametine doğru yürüdüler. Polis Galata Köprüsü'ne girişte cinayeti protesto eden devrimcilerle silah ve copla saldırdı. Kararlı devrimci kitle, polislin saldırısına rağmen polis barikatlarını aşarak Taksim girişine kadar yürüdüler.

Oligarşinin yetkili mercilerinden kesin saldırı emrini alan polisler hiç tereddüt etmeden halka kurşun sıkıyordu ama kitlenin kararlılığı karşısında geri çekilmek zorunda kaldı. Aynı gün Beşiktaş ve Karaköy'de protesto yürüyüşleri ve birçok okullarda protesto boykotları ve forumlar yapıldı. Polis yine saldırdı. Kitlelerin faşizme karşı olan hıncını ve kararlılığını yok edemedi.

Ertesi gün sabah erken saatlerde, birlerce öğrenci, işçi ve yurtseverler Cezmi ve Halil'in okulu olan G.M.Y. okulunda arkadaşlarının cenazelerini kaldırmak için toplandılar. Ancak cenazelerin o gün verilemeyeceği haberi üzerine G.M.Y. okulunda toplanan 20-25 bin kişilik kitle faşizmi protesto için Taksim istikametine Beyazıt'a doğru yürüyüşe geçti.

Anti-revizyonist geçinen. Özünde revizyonizmle aynı tavır koyan oportünistler ise "ben de varım" küçük burjuva kariyerist zihniyeti ile hareket ederek kitlenin bir kısmını "falan okul burada kalacak" diyerek ayırdılar. (Daha sonra yüzlerce arkadaş o anda meseleyi bilmedikleri için ayrıldıklarını belirttiler.)

Büyük yürüyüş kolundan ayrılan grubu İTÜ Taşkılla binasına götürülen oportünistler orayı işgal ederek kendi komplekslerini tatin ettiler. Ve İTÜ'nün gereksiz yere 15 gün kapatılmasına sebep oldular.

Büyük yürüş kolu ise anti-faşist, anti-empyrialist sloganlarla Beyazıt meydanına kadar yürüdü. Beyazıt meydanında devrim andı ve

kısa bir konuşmadan sonra ertesi gün arkadaşlarının cenazelerini almak üzere dağıldılar.

Ertesi gün Beyazıt meydanı erken saatlerde binlerce yurtsever cenazeleri almak için toplanmaya başladılar.

Oligarşinin mercilerinin cenaze törenlerinde toplanacak olan yığınlardan korktuğu için Halil arkadaşımızın cenazesini ailesi gelmeden verilemeyeceğini söyledikleri halde cenazeyi kaçırarak uçakla memleketi olan Adana'ya gönderdiler.

Devrimcilerin cenaze törenlerinden dahi korkan kokmuş düzenin yöneticileri Adana'daki cenaze törenini engelleyemediler. Beş binden fazla bir kitle ile Halil arkadaşın son görevini yerine getirirken "Kahrolsun faşizme", "Bağsız Türkiye" sloganlarıyla faşizmi birkez daha lanetlediler. Cezmi arkadaşımızın cenazesinin Koca Mustafa Paşa'da kaldırılacağı haberi üzerine 25-30 bin kişilik kitle K.M. Paşa'ya doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş kolu K.M. Paşa'ya vardığında etraf polis, panzer çemberindeydi. Cenazeyi almak için gelen işçilere, öğrencilere ve tüm halka polis, cop, panzer ve silahlı saldırarak kitleyi dağıtmak istedi. Koca Mustafa Paşa halkı ve cenazeyi almaya gelen kitle polislin bu ani saldırısına karşısında neye uğradığını anlayamadılar. Yürüyüşle gelen kitle polislin bu ani tavrı karşısında Koca Mustafa Paşa'nın dar sokaklarında barikatlar kurarak kendilerini savunmaya başladılar. Oligarşinin basında, radyoda, televizyonda devamlı olarak olayları çıkararak bir avuç anarşist, bir avuç maceracı... bir avuç satılmış diye adlandırdığı devrimcilerin haklılığını gören K.M. Paşa halkı devrimcilerle beraber polis saldırısına karşı barikat kurmaya başladılar, yol gösterdiler ve elinden gelen tüm olanaklarıyla aktif savunmaya katıldılar. Çünkü olay somut olarak ortadaydı, saldırı ve saldırıya uğrayan belliydi.

Taşkılla'dan çıkan grup çatışmanın sonlarına doğru olay yerine vardığında lafta keskinliği kimseye bırakmayan "bizim literatürümüzde provokasyon yoktur" diyen oportünist baylarımız, Taşkılla'dan gelen grubun önüne barikat kurarak "iki provakatör ardından gitmeyelim" diye haykırdılar. Faşizme karşı aktif savunmadan baylarımız ne anlıyorlardı acaba? Bir yandan TIP ve TSIP revizyonistleri de haykırıyorlardı "provokasyon olur geri çekilelim". İşin ilginç yanı TIP, TSIP'i faşist olarak nitelendiren ihtilalci(!) baylarımız onlardan ne farkı kalıyordu. Sonuçta ayrı makamlarda da olsa aynı türküydü okuyorlardı.

Olay 1969'da 6. Filo'yu protesto eden devrimcilere karşı TIP revizyonistlerinin kurdukları barikatları andırıyordu.

Kitle üç-beş revizyonist ve oportünistin sözlerini dinlemeyerek

AZGIN FAŞİST TERÖR VE BASKILARA BOYUN EYMEYELİM. HER YERDE FAŞİZME KARŞI ÇOK YÖNLÜ, TAVİZSİZ MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM.

"arkadaşlarımız mücadeleye ederken biz geri dönmeyiz", "ölmeğe var dönmek yok" diyerek tıpkı 1969'daki TIP'ilerin barikatlarını devrimciler nasıl aşıtlarsa onlarda oportünistlerin barikatlarını aşarak aktif savunmaya katıldılar.

İşte oportünizmin kitlelerle beraber mücadele anlayışı. Kitleler devrimcilerin öncülüğünde aktif mücadeleye katılıyor, oportünistler ise arkada kalmayı, geri dönmeyi öğütüyorlardı. Maskeleri bir kez daha düşüyordu. Bu "çok ihtilalci(!)" geçinen grupların ne kadar ihtilalci olduklarını devrimci sempatanlardan halka kadar herkes görüyordu.

TIP, TSIP sesleniyordu "provokasyon olur", "faşizm gelir" oysa tarihi tecrübeler göstermiştir ki, kitleleri faşizme karşı aktif mücadeleye katmadıkça faşizmin terörü daha çok artacaktır.

Burjuva basınında "cenaze verilmiş olsaydı hiç bir olay çıkmayacaktı", "arkadaşlarımızın cenazesini Sömbül Efendi Camiinden almaya gelen devrimcilerle polis saldırdı" diye manşetler atıldı. Bizim "ihtilalci" baylar ise hiç tereddüt etmeden burjuva düşüncesinden daha geri bir düşünce ile hemen cevap olaya "provokasyon" damgasını vurdular. İşte revizyonizmin ve oportünizmin burjuvayla uzlaşması ve kendi korkaklığını gizlemek için buldukları kılıf "provokasyon"!

Çizilmek istenen tablo şu; işçiler grev yapmasın, öğrenciler okula gitmesin v.b. faşistler saldırır, çatışma olur, provokasyon olur, faşizm gelir. Soruyoruz; faşizme karşı mücadeleyi ağzlarından hiç düşürmeyen bu baylara; faşizme karşı mücadeleyi nasıl sürdüreceğiz? Fabrikaları, okulları faşistlere terk ederek mi? Bu düşüncenin sonucu şu: Faşizme karşı savaşmamak, yalınlık, pasiflik! Halkın kurtuluşunu halkın gücünde görmeyip onun sağındaki güçlere bel bağlatmaktır.

Bu gün bunu çok daha açık görüyoruz. Kalem silahşörleri ağız birliği ederek saldırıyor, goşistler, anarşistler, maceracılar v.s. Bu saldırı 12 Mart öncesinde burjuvazi ve revizyonistler tarafından "devrim cephesi"ne yapıyordu. Bu gün ise hala kendisini hala devrim cephesi içinde sayan birtakım oportünistler de bu saldırıya katılmakta geç kalmadı, onlar da aynı koroya katıldılar.

Başlangıçta harekete TIP, TSIP mantığıyla saldırıan oportünistler hareketin kitleleri içindeki prestijini ve başarısını gördüklerinde eğilip bükülmeye ağız değiştirmeye başladılar. "İşte biz böyle hareketlerden yanayız, yanlış oldu, biz de vardık" diyerek hatalarını örtmeye çalıştılar. Oportünist "Halkın Sesi" ise kırtasiyecilik, pırsacı zihniyetle olayları tahrif ederek, herşeyi Taşkılla'dan gelen yürüyüş kolunun yaptığı için yazıyor. 25-30 bin kişiyle yapılan yürüyüşü yok sayıyor ve kendi burjuva-tüccar politikalarını sergiliyor. Biz bu bezirgan politikacıları fazla eleştirmeyi gerekli bulmuyoruz. Değil devrimciler, devrimcilerle sempatisi olan, olmayan tüm halkın gözlediği bu durumu tahrif etmek için "Halkın Sesi" yazarı gibi tahrifatçılığa ustalaşmış, ihtisalaşmış biri olmak gerekir. Biz şunu söylüyoruz Halkın Sesi ve yandaşları gruplara; "boşuna eğilip bükülmeyin ak ile kara gün gibi ortada. Adına teşhir değinmiş politika kendinizi biraz daha teşhir ediyor. Devam edin..."

Daha sonra Topkapı'ya kadar yüründü, kısa bir konuşma ve devrim andı içildikten sonra yürüyüşe son verildi, halk dağıldı. Fakat büyük bir kitle gruplar halinde Aksaray'a doğru yürüyordu. Polis hıncını alamamıştı, Aksaray'da halka yeniden saldırdı, devrimciler dövüldü, karakola götürüldü, halk dağıtıldı. Devrimciler olay faili diye tutuklandı.

Olaydan sonra, ayrı ayrı görüşlere sahip görünen özünde aynı görüşe sahip olan çeşitli kuruluşlar bildirilerinde, gazetelerinde olayı değerlendiren, kimisi olaya sahip çıktı, kimisi provokasyon dedi kimisi de olayı bir kuruluşa yükleyerek polislik görevini de yerine getirdiler. Sağolsunlar!..

Önümüzdeki günler oligarşinin baskı ve terörünün daha da arttığı günler olacaktır. Revizyonist ve oportünistlerin maskelerinin düştüğünü bir daha gördük ve göreceğiz. Geçmiş devrimci pratiğini gösterdiği gibi günümüzün pratiği de devrimcilerle oportünistleri ve revizyonistleri ayırmada en büyük kıstas olacaktır...

FAŞİZME KARŞI AKTİF MÜCADELEDE TÜM KİTLELERİ BİRLEŞTİRELİM!

YAŞASIN HALKIMIZIN ANTI-EMPERYALİST VE ANTI-OLİGARŞİK MÜCADELESİ!